Τὸ φύλλον δραχ. 2,50 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν δραχ. 5

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκεκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας—Ἐγκύκλιος ἀρ. 30, ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1932—
ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα τῆς Μέσης καὶ Στοιχειώδους Ἐκπαιδεύσεως.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμὲς 100. Ἑξάμηνη δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50, Ἀμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 41ος | Ἀθῆναι, 12 Μαΐου 1934 | Ἔτος 56ον.—Ἀριθ. 24

Ο ΚΛΗΡΟΝΟΜΟΣ ΤΟΥ ΡΟΒΙΝΣΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ANDRÉ LAURIE

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Καὶ δὲν ἔπαυε νὰ προσέχῃ τὸν ἐπικίνδυνο ἄνθρωπο, σὰ νὰ φοβόταν ἀπ' αὐτὸν κι' ἄλλα. Μὰ βέβαια, ἀφοῦ τὸν ἄφιναν ζωντανό...

Καὶ νά, κατὰ τὰς τρεῖς μετὰ τὸ μεσημέρι, ὁ ἄγρυπνος δεσμοφύλακας ἔπιασε μιὰν ἀστραπὴ θριάμβου στὰ μάτια τοῦ προσωπικοῦ του ἐχθροῦ. Παρακολουθώντας τότε τὴ διεύθυνση τοῦ βλέμματός του, εἶδε κι' αὐτὸς μιὰ μαύρη κηλίδα πάνω στὸ γαλάζιον οὐρανό, ἐκεῖ κοντὰ στὸ δίσκο τοῦ ἥλιου. Μὰ κι' ὁ πλοίαρχος Μανκαρὺ παρατηροῦσε τὴν κηλίδα ἐκείνη καὶ φαινόταν πολὺ ἀνήσυχος, κοιτάζοντας κάθε τόσο καὶ τὸ μικρὸ βαρόμετρο ποὺ εἶχε μαζί του.

Στὶς τέσσερις, ὁ ἄνεμος ἔπεσε ξαφνικὰ καὶ χρειάσθηκε νὰ ξαναπιάσουν τὰ κουπιά. Ἡ ἀτμόσφαιρα εἶχε γίνει βαρειὰ κι' ὁ ἥλιος, γέρνοντας στὸν ὁρίζοντα, ἔπαιρνε χρῶμα κόκκινο σὰν αἷμα. Σὲ λίγο ἔδυσε μέσα σὲ σύννεφα μαῦρα. Ὅλ' αὐτὰ προμηνοῦσαν τρικυμία.

Γι' αὐτὸ ὁ πλοίαρχος Μανκαρὺ πρόσταξε νὰ γεμματίσουν μισὴ ὥρα πρὶν ἀπὸ τὴν προσδιορισμένη, καὶ νὰ πλώσουν τὰ πανιὰ σὰ σκεπάσματα στὴν πρύμη, στὴν πρῶρα καὶ στὰ πλάγια τῆς βάρκας, ἀφίνοντας στὸ κέντρο μόνο ἕνα μικρὸ μέρος ἀσκέπαστο γιὰ τοὺς κωπηλάτες.

Δὲν ἦταν πρόωρες αὐτὲς οἱ προφυλάξεις. Ἀκριβῶς τὴ στιγμὴ ποὺ βασίλευε ὁ ἥλιος κι' ὁ ἀπέραντος ὠκεανὸς γινόταν σταχτὶς καὶ μολυβίς, ἀκούσθηκε ἀπὸ μακριά, ἀπὸ τὸ ἀχανές, σὰ μιὰ κραυγὴ ὀξεῖα, φρικαλέα, ἀπερίγραπτη. Χωρὶς νὰ αἰσταν θοῦν ἀκόμα φύσημα ἀνέμου, ἡ θάλασσα ἄρχισε νὰ σαλεύεται, νὰ φουσκώνῃ. Καὶ μόλις ἔπεσε ἡ νύχτα, ἡ θύελλα ξέσπασε ἀκατάσχετη, θυμωμένη, πολύκροτη. Σφυρίζοντας κι' οὐρλιάζοντας, σήκωνε κύματα πελώρια, ὑπερύψηλα ποὺ κυνηγοῦσαν τὸνα τἄλλο μὲ μανία.

«Μόλις ἔπεσε ἡ νύχτα, ἡ θύελλα ξέσπασε ἀκατάσχετη».
(Σελ. 277, στ. γ'.)

Ἀμέσως ὁ πλοίαρχος κατάλαβε πὼς ἦταν ἀδύνατο νὰ ντιπαραταχθοῦν σὲ τέτοια τρικυμία.

Τὸ μόνο ποὺ εἶχον νὰ κάμουν τώρα, ἦταν νὰ φεύγουν μπροστὰ στὸν ἄνεμο, νὰ πετοῦν πάνω στὰ κύματα μὲ τόση γρηγοράδα, ὥστε νὰ μὴν προφθάσῃ κανένα νὰ σπάσῃ πάνω στὴ βάρκα, νὰ τὴ γεμίσῃ καὶ νὰ τὴ βουλιάξῃ.

Ἀλλὰ ἡ δυσκολία ποὺ τὴν κατανικοῦσαν ὁλοένα, ξαναγύριζε κάθε στιγμή. Καὶ κάθε στιγμὴ μποροῦσε νὰναι ἡ τελευταία τους. Αὐτὸ βάσταξε ὁλάκερες ὧρες. Ἡ νύχτα ἐκείνη ἦταν ἀληθινὰ φριχτή.

Ἀλλὰ ἡ βάρκα δὲν βούλιαζε. Τὴν ἔσωζε ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος ἡ ἐλαφρότη της, κι' ἀπὸ τὸ ἄλλο ἡ ἱκανότη κι' ἡ ὑπομονὴ τοῦ πλοιάρχου.

Θἄλεγες πὼς ὁ Μανκαρὺ πάλευε μὲ τὸ θάνατο. Μὲ τὸ χέρι στὸ τιμόνι, μὲ τὸ μάτι καρφωμένο μπροστά, ἔκανε πάντα τὴν ἀπαιτούμενη κίνησι γιὰ νὰ ἀποφεύγῃ τὸ κῦμα, γιὰ νὰ ξεγελᾷ, τἄπληστα, τἀδηφάγα στόματα τῆς ἀβύσσου. Εὐτυχῶς ὁ ἄνεμος φυσοῦσε ἀπὸ τὴν ἴδια πάντα μεριά· δὲν ἦταν ἀπὸ τὶς περιστροφικὲς ἐκεῖνες θύελλες, τὶς φοβερὲς δίνες, τόσο σπάνιες στὰνατολικὰ παράλια τῆς Ἀμερικῆς· ἄλλοιῶς θἄταν ἀδύνατο νὰ μὴ βυθισθῇ μικρὸ σκάφος χωρὶς κατάστρωμα.

Ἄμα ξημέρωσε, ἡ μανία τοῦ ἀνέμου κατευνάσθηκε λίγο. Ψιλὴ βροχὴ ἄρχισε νὰ πέφτῃ ἐπίμονη, ἀδιάλειπτη, διαπεραστική. Ἐννοεῖται πὼς δὲν τοὺς ἔνοιαζε πιά γιὰ τέτοιες μικροδουλειές, ὕστερ' ἀπὸ τὴ νύχτα ποὺ πέρασαν δεχόμενοι κατακέφαλα κατακλυσμοὺς καὶ μὴν κάνοντας ἄλλο παρὰ νὰδειάζουν τὴ βάρκα ποὺ γέμιζε νερά. Πυκνὴ ὁμίχλη δὲν τοὺς ἄφινε νὰ βλέπουν μακρύτερα ἀπὸ διακόσια ὦς τρακόσια μέτρα ὁλόγυρα. Ἡ βροχὴ σκέπαζε τὰ πάντα μ' ἕνα σταχτὶ πέπλο κι' ἡ βάρκα βρισκόταν μόνη στὴν μέση τοῦ κύκλου. Οὔτε ἴχνος ἀπὸ τὶς ἄλλες βάρκες. Εἶχαν βουλιάξει; Εἶχαν σκορπισθεῖ; Κανένας δὲν ἤξερε.

Τὰ μαρτύρια τῶν ναυαγῶν, μέσα στὴν κλυδωνιζόμενη βάρκα, ἦταν ἀπερίγραπτα. Ἔπρεπε νὰ κρατιοῦνται δυνατὰ γιὰ νὰ μὴν πέφτουν ὁ ἕνας πάνω στὸν ἄλλον. Ἡ κυρία Ὀμόλλοῦ κι' ἡ Ἄνθῃ εἶχαν δεθεῖ μὲ σχοινία πάνω στὸν πάγκο τους. Ἀδύνατο νὰνοίξουν τὶς κάσσες μὲ τὰ τρόφιμα γιὰ νὰ φᾶνε, ἢ νὰ βγάλουν νερὸ ἀπ' τὰ βαρέλια γιὰ νὰ πιοῦν. Ἀπελπισία! Δὲν ἤξεραν ποῦ βρίσκουνται, ποῦ πηγαίνουν. Ὁ πλοίαρχος λογάριαζε πὼς θᾶχαν τρέξει ὦς εἴκοσι μίλλια πρὸς τὰ νοτιανατολικά. Ὥστε ἀπομακρύνονταν ἀπὸ τὴ νῆσο Πάσχα ἀντὶ νὰ πλησιάζουν, καὶ μὲ τί φοβερὴ ταχύτητα!..

Ὕστερ' ἀπὸ ἕξη ὧρες ἡ βροχὴ ἔπαψε κι' ὁ ἄνεμος δυνάμωσε πολύ.

Τρεῖς ὁλάκερες ἡμέρες ἐξακολούθησε ἡ τρικυμία, μὲ διαλείμματα ποὺ ποτὲ δὲν ἦταν μεγαλύτερα ἀπὸ τὸ πρῶτο. Σ' ἕν' ἀπ' αὐτὰ τὰ διαλείμματα, τὴ δεύτερη μέρα, μπόρεσαν νὰ φᾶνε καὶ νὰ πιοῦνε. Οἱ ναυαγοὶ ἦταν κατακόυρασμένοι ἀπὸ τὸν ἀδιάκοπο ἀγῶνα κατὰ τῆς δίψας, τῆς πείνας, τῆς ἀϋπνίας.

Τὴν ἄλλη μέρα, ποὺ ἦταν ἡ ὄγδοη ἀπὸ τὸ ναυάγιο τῆς Ἥρας, ἔγινε κάτι τρομερό: Τὸ πρωὶ εἶχε πέσει λίγο ὁ ἄνεμος κι' ἐπωφελήθηκαν γιὰ νὰ πάρουν ἕνα βιαστικὸ πρόγευμα ὅπως χθές. Ὁ Κῶδικ, ποὺ ἦταν ὁ τροφοδότης, διατάχθηκε νὰ μοιράσῃ τρόφιμα καὶ τὸ ἔκαμε. Ἀλλὰ ὅταν θέλησε νὰ πιάσῃ κρασί, βρῆκε τὸ βαρέλι ἄδειο, καθὼς καὶ τὰ βαρέλια τῆς ρακῆς καὶ τοῦ νεροῦ. Τὴ νύχτα εἶχαν ἀνοιχθεῖ οἱ κάνουλες κι' ὅσο ποτὸ βρισκόταν στὴ βάρκα, εἶχε χυθεῖ!

Αὐτὸ πιὰ ἦταν τὸ κορύφωμα τῶν δεινῶν. Ἡ νῆσος Πάσχα ἀπεῖχε τόσο πολύ, ποὺ καμμιὰν ἐλπίδα δὲν εἶχαν νὰ φθάσουν πρὶν αἰσθανθοῦν τὴν ἀνάγκη νὰ πιοῦν. Οἱ ἄμοιροι ναυαγοὶ ἦταν καταδικασμένοι νὰ πεθάνουν ἀπὸ τὴ δίψα!

Τὴν εἴδηση τῆς συμφορᾶς δέχθηκαν ὅλοι μὲ κατάπληξη στὴν ἀρχὴ καὶ κατόπι μὲ θυμό. Τότε ὁ Κῶδικ ἔδειξε μὲ τὸ δάχτυλο τὸν Τὸ-Χό, δεμένο πάντα στὴν πρῴρα, καὶ σ' αὐτὸν ἔπεσαν ἀμέσως οἱ ὑποψίες. Τὰ γυμνὰ πόδια τοῦ κακούργου δὲν ἀπεῖχαν πολὺ ἀπὸ τὰ βαρέλια. Ἂν καὶ δεμένος, θὰ μπόρεσε νὰ τὰ μεταχειρισθῇ γιὰ νὰ γυρίσῃ τὶς κάνουλες, συμπληρώνοντας ἔτσι τὴ σειρὰ τῶν κακουργημάτων του.

— Αὐτὸς ὁ λῃστὴς ἄδειασε τὰ βαρέλια! ἀκούσθηκε μιὰ θυμωμένη φωνή.

Τὸ ἄγριο βλέμμα τοῦ Τὸ-Χὸ καὶ τὸ θριαμβευτικό του χαμόγελο, μόλις ἄκουσε αὐτὴ τὴν κατηγορία, ἰσοδυναμοῦσαν μὲ ὁμολογία. Ἀλλὰ δὲν ἀρκέσθηκε σ' αὐτό. Κι' ἐπιτέλους ἄνοιξε τὸ στόμα του, ποὺ τὄχε κλειστὸ τόσον καιρό.

— Ναί, σκυλιά! φώναξε γαλλικά. Ἐγὼ ὁ πρίγκιπας Δουλίπ, ὁ Δουλὶπ Ρανᾶ, ὁ ἐχθρὸς ὅλων κι' ὁ κύριός σας, ἐγὼ σᾶς καταδίκασα νὰ πεθάνετε σὰ σκυλιὰ λυσσασμένα!.. Ἐγὼ ἔχυσα τὰ βαρέλια σας γιὰ νὰ σκάσετε ἀπὸ τὴ δίψα, ναί, ἐγώ!

Καὶ τελείωσε μ' ἕνα σαρκαστικό, σατανικὸ γέλιο, κοιτάζοντας ὁλόγυρα μὲ περιφρόνηση τὰ κατάπληκτα θύματά του.

—Ἂμ τί νομίσατε; ἐξακολούθησε ἄμα εἶδε πὼς δὲν μιλοῦσε κανένας· πὼς μπορούσατε νὰ μ' ἔχετε ἔτσι, μῆνες ὁλάκερους, στὰ σίδερα σὰ σκλάβο, κι' ὕστερα νὰ μὲ δέσετε ἐδῶ σὰν ἀρνὶ γιὰ σφάξιμο; Ἀ, ὄχι, σκυλιά! αὐτὸ ἀπαιτοῦσε μεγάλη ἐκδίκηση, καὶ σήμερα ὁ Δουλὶπ Ρανᾶ ἐκδικιέται! Σᾶς ἔχω ὅλους στὴν ἐξουσία μου τώρα, κανένας δὲν μπορεῖ νὰ μοῦ γλυτώσῃ. Λίγο μὲ νοιάζει ἂν θὰ πεθάνω κι' ἐγώ. Θὰ πάω στὴν ἄλλη ζωή, στὴν αἰώνια εὐδαιμονία ποὺ περιμένει τοὺς ἀληθινοὺς πιστούς. Σεῖς ὅμως, σκυλιά, τὸν τρέμετε τὸ θάνατο, γιατὶ ξέρετε πὼς θὰ εἶναι ἡ ἀρχὴ τῶν αἰωνίων σας βασάνων!

— Στὴ θάλασσα ὁ κακοῦργος!.. στὴ θάλασσα!

Πολλοὶ κιόλα ἔπεσαν πάνω του, ἐξαγριωμένοι ἀπ' τὶς βρισιές του, κι' ἤθελαν νὰ τὸν ρίξουν στὴ θάλασσα χωρὶς ἄλλη διαδικασία. Τοῦ κάκου θέλησαν νὰ ἐπέμβουν ὁ πλοίαρχος Μανκαρὺ κι' ὁ Παῦλος. Ἔξαλλοι, οἱ ναῦτες δὲν ἄκουγαν κανένα. Κι' ὁ ἄνεμος, ποὺ εἶχε δυναμώσει πάλι, ἔπαιρνε τὶς ἀγριές τους φωνές:

— Στὴ θάλασσα!.. στὴ θάλασσα!

Σὲ λίγα δευτερόλεπτα, τριάντα χέρια σήκωσαν τὸν Δουλὶπ Ρανᾶ καὶ τὸν ἔρριξαν στὴ θάλασσα.

Ἔπεσε χωρὶς νὰ πάψῃ νὰ βρίζῃ τοὺς δημίους του. Μιὰ στιγμὴ φάνηκε στὴν κορυφὴ ἑνὸς μεγάλου κύματος, κι' ἀπὸ κεῖ ἀντήχησε ἡ στριγγὴ φωνή του, ποὺ κραύγαζε μέσ' στὴν τρικυμία:

— Σκυλιά!.. βρωμόσκυλα!..

Δὲν ἀκούσθηκε πιά. Τὸν σάρωσε ἡ θύελλα μὲ τὴν ἴδια ἰλιγγιώδη ταχύτητα ποὺ παράσερνε καὶ τὴ βάρκα.

Οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς ἐπιβάτες—προπάντων οἱ κυρίες—ἐξαντλημένοι ἀπὸ τὸν πυρετὸ καὶ τὴν ἀγωνία, δὲν κατάλαβαν τὸ φριχτὸ δράμα ποὺ ξετυλίχθηκε μπροστά τους. Ὤ, στὴν κατάσταση ποὺ βρίσκονταν, καὶ τὸν ἴδιο τὸ θάνατο δὲν θὰ τὸν καταλάβαιναν, ἂν τοὺς πλησίαζε ἐκείνη τὴ στιγμή. Ἐκτὸς ἀπὸ τὸν πλοίαρχο καὶ τοὺς ναῦτες, μόνον ὁ Παῦλος κι' ὁ Κάζης εἶχαν συνείδηση τῶν γύρω τους καὶ μποροῦσαν ἀκόμα νὰ βλέπουν καὶ νὰ σκέπτουνται.

Καὶ σκέπτονταν πολύ, προπάντων ὁ Κάζης. Τὄνομα τοῦ Δουλὶπ Ρανᾶ, ποὺ ὁ κατάδικος τὸ πέταξε τὴν τελευταία στιγμὴ σὰν πετρὰ πάνω στοὺς δημίους του, πολλὰ μυστήρια φώτιζε. Θυμόταν πὼς πολλὲς φορὲς τὸ εἶχε ἀκούσει κάτω ἀπ' τὰ τείχη τοῦ Κανδαχάρ, ὅταν βρισκόταν ἐκεῖ μὲ τὸν συνταγματάρχη Ροβινσών. Ἦταν τὸ ὄνομα ἑνὸς Ἀφγανοῦ ἀρχηγοῦ, ἀπὸ τοὺς πιὸ ἐπίφοβους γιὰ τὴ φρόνησῃ καὶ τὴν ἀνδρεία του, αὐτουργοῦ, καθὼς ἔλεγαν, τῆς σφαγῆς κάποιας ἀγγλικῆς ἀποστολῆς. Οἱ Ἄγγλοι ἀξιωματικοὶ μιλοῦσαν γι' αὐτὸν συχνὰ μὲ ὀργὴ μὰ καὶ μὲ περιέργεια. Ἔλεγαν πὼς μαζὶ μὲ τὸ γάλα τῆς μητέρας του εἶχε βυζάξει καὶ τὸ μῖσος κατὰ τῶν Ἄγγλων, ποὺ εἶχαν πατήσει τὴ χώρα του. Ἀνίψιός του ἐμίρη τοῦ Καβοὺλ κι' ἴσως διάδοχός του μιὰ μέρα στὸ θρόνο, εἶχε λάβει ἀνώτερη ἀνατροφὴ ἀπὸ τοὺς ἄλλους πρίγκιπες τοῦ οἴκου του, πάντα ὅμως ἐθνικιστική. Οἱ Ἀφγανοί, φανατικοὶ μωαμεθανοί, τὸν ἀγαποῦσαν προπάντων γιὰ τὴν ἀφοσίωσή του στὶς θρησκευτικὲς παραδόσεις τοῦ τόπου. Μὲ τὰ μεγάλα του προτερήματα εἶχε ἀρχίσει νὰ ἐπισκιάζῃ κάπως τὸ θεῖο του, κι' αὐτός, γιὰ νὰ τὸν ἀπομακρύνῃ, τὸν ἔστειλε γιὰ ὅμηρο στὴ Ρωσσία, ὅταν χρειάσθηκε κάποιος γιὰ ἕνα ζήτημα μεταξὺ τοῦ ἐμίρη καὶ τῆς ρωσσικῆς κυβέρνησης. Ἐκεῖ ἴσως ἔμαθε καὶ τὰ γαλλικά. Κατάφερε ὅμως νὰ δραπετεύσῃ σὲ λίγο καὶ νὰ καταφύγῃ στὴν Αἴγυπτο, κι' ἀπὸ ἐκεῖ στὶς θάλασσες τῆς Ἰνδοκίνας,

ὅπου πολὺν καιρὸ ἔζησε σὰν τυχοδιώκτης καὶ πειρατής. Τέλος, τὸ 1879, μαθαίνοντας τὸ θάνατο τοῦ θείου του, γύρισε στὴν πατρίδα του καί, μὲ τὶς ἀνδραγαθίες του, προσπάθησε νὰ σχηματίσῃ κόμμα. Ἦταν τότε ὁ ἀγγλοαφγανικὸς πόλεμος. Κατὰ τὴν ἅλωσῃ τοῦ Κανδαχάρ, ὁ Ρανᾶ ἔγινε ἄφαντος, κι' ἄλλοι ἔλεγαν πὼς σκοτώθηκε, ἄλλοι πὼς πιάστηκε αἰχμάλωτος καὶ δραπέτευσε, ὡσότου, σιγὰ-σιγά, κι' αὐτὸ τὄνομά του ἄρχισε νὰ ξεχνιέται.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΠΡΩΙΝΟ

Κεῖνο τ' ὡραῖο τὸ πρωϊνὸ
δὲν θὰ ξανάρθῃ πιά.
Ὁ οὐρανὸς ὁ ἀστερος,
τὸ φῶς, τὸ κῦμα, ἡ αὔρα,
Δροσιὰ καὶ χάδι ὁλόγυρα
στὰ μέτωπα τὰ λαῦρα,
Κι' ἡ βάρκα μας κυλάει ἐμπρὸς
μὲ τ' ἄσπρα τὰ πανιά.

Κεῖνο τ' ὡραῖο τὸ πρωϊνὸ
φεγγοβολάει ἡ χαρὰ
Στὰ ροδαλὰ τὰ πρόσωπα
τὰ κρουσταλλένια γέλια
Μὲ τὰ τραγούδια ἑνώνονται
στὴν εὔθυμία τὴν τέλεια,
Κι' ἡ βάρκα μας κυλάει γοργὰ
στὰ γαλανὰ νερά...

Κεῖνο τ' ὡραῖο τὸ πρωϊνὸ
πηγαίναμε μακρυά,
Δίχως κι' ἐμεῖς νὰ ξέρουμε
στ' ἀλήθεια ποῦ τραβᾶμε.
Τὴν πολιτεία ποὺ μίκραινε
ξοπίσω μας κοιτᾶμε,
Κι' ἡ βάρκα μας μᾶς φαίνεται
μεγάλη καὶ πλατειά.

Κεῖνο τ' ὡραῖο τὸ πρωϊνὸ
βαθειὰ μέσ' τὴν καρδιὰ
Νοιώθω τὴ λύπη μου ἀλαφριὰ
νὰ φεύγῃ σὰν τὰ νέφη,
Ποὺ ξάφνου ὁ ἥλιος τὰ σκορπᾶ,
κι' ἔχω ἕνα τέτοιο κέφι,
Μέσα στὴ βάρκα ποὺ γυρνῶ
μὲ πάθος τὰ κουπιά.

Κεῖνο τ' ὡραῖο τὸ πρωϊνὸ
νοιώθω μιὰ ἐπιθυμιὰ
Νὰ τοὺς τραβήξω ὅλους μαζὶ
σ' ἀτέλειωτα ταξίδια,
Σὲ νέους τόπους, φεύγοντας
τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια
Στὴ φτερωτὴ τὴ βάρκα μας
σ' ὀνείρου φαντασιά...

Μὰ τ' ὄνειρο σταμάτησε,
στὴν ἴδια ἀκρογιαλιὰ
Γυρίσαμε κι' ἀρόξαμε
κι' ἤρθε τὸ βράδυ ἀγάλι
Ὤ, τί κι' ἂν φτάσουν πρωϊνὰ
χαρούμενα καὶ πάλι;
Κεῖνο τ' ὡραῖο τὸ πρωϊνὸ
δὲν θὰ ξανάρθῃ πιά!

ΜΑΡΙΑ ΣΦΑΛΛΑΓΑ

ΤΟ ΣΚΑΛΙΣΤΗΡΙ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΙΖ'.—*Μυστήριο!*

Καλὰ τὸ σκέφθηκε ὁ Μπέμπης. Μόλις ὁ ἀστακὸς αἰστάνθηκε τὴ δροσιὰ τοῦ νεροῦ, μόλις εἶδε τὴ μαύρη τρύπα τοῦ πηγαδιοῦ, ἄνοιξε τὴ δαγκάνα του, ἄφησε τὸ χέρι τοῦ Μπέμπη καὶ μπλούμ! ἔπεσε στὸ πηγάδι. «Ἐδῶ θὰ κρυφτῶ καὶ θὰ γλυτώσω!» θὰ εἶπε μέσα του.

«Γλύτωσα!» εἶπε μέσα του κι' ὁ Μπέμπης. Ἀλήθεια, δυὸ ἀπὸ τὰ δάχτυλά του εἶχαν κόκκινα σημάδια καὶ τοῦ πονοῦσαν. Ἀλλὰ δὲν βαριέσαι! Θὰ τἄκρυβε νὰ μὴν τὰ ἰδῇ κανείς, καὶ σὲ λίγο θὰ τοῦ περνοῦσαν...

Γύρισε σιγὰ-σιγὰ στὴν κάμαρά του καὶ ξαναπλάγιασε. Κανένας στὸ σπίτι δὲν εἶχε σηκωθεῖ ἀκόμα. Καὶ στὶς ἑφτά, ὅπως πάντα, ἡ Μαργαρὼ τοῦ πῆγε τὸ γάλα του. Ἦταν χαρούμενη, κι' ἀπ' αὐτὸ ὁ Μπέμπης συμπέρανε πὼς δὲν θὰ εἶχε βγῇ ἀκόμα στὸ ὑπόστεγο τοῦ κήπου νὰ ἰδῇ τί ἔκανε ὁ ἀστακός...

Τὰ παιδιὰ βγῆκαν ὕστερα νὰ μαζέψουν ἀγριολούλουδα γιὰ νὰ στολίσουν τὸ τραπέζι. Ἀλλὰ ὅταν γύρισαν, βρῆκαν τὸ σπίτι ἀνάστατο. Ἡ Μαργαρὼ ἔκλαιγε κι' ὀδυρόταν γιὰ τὴν ἐξαφάνιση τοῦ ἀστακοῦ, ὅλοι οἱ ἄλλοι

ἦταν καταλυπημένοι καὶ συμπέραιναν πὼς κάποιος κλέφτης μπῆκε τὴ νύχτα στὸν κῆπο καὶ τὸν πῆρε ἀπ' τὸ μαστέλλο.

Φυσικά, ὁ Μπέμπης δὲν εἶπε τίποτα. Λυπήθηκε ὅμως κι' αὐτὸς ποὺ δὲν θὰ ὑπῆρχε στὸ γεῦμα καὶ ἀστακὸς ἀλ' ἀμερικαίν, κι' ἤθελε τώρα νὰ βρεθῇ. Ἀλλὰ πῶς μποροῦσε νὰ πῇ «εἶναι στὸ πηγάδι»; Θὰ καταλάβαιναν πῶς τὸν ἔριξε αὐτός. Καὶ σοφίσθηκε κάτι ἄλλο:

Ἄφησε ταγριολούλουδα στὸν κῆπο, πάνω σὲ μιὰ πέτρα, στὸν ἥλιο. Ὅταν κατέβηκε ὕστερα ἡ Μπέμπα, γιὰ νὰ τὰ στολίσῃ στὸ τραπέζι, τὰ βρῆκε ὅλα μαραμένα, ξερά. Κι' ἔβγαλε τὶς φωνές:

—Ἀ! ὁ Μπέμπης ξέχασε τὰ λουλούδια στὸν ἥλιο!.. Ξεράθηκαν ὅλα! Μὲ τί θὰ στολίσουμε τώρα τὸ τραπέζι;..

Ἔτρεξε κι' ὁ Μπέμπης.

— Τί φωνάζεις; τῆς εἶπε. Δὲν εἶναι τίποτα. Ἄμα τὰ βάλουμε σὲ κρύο νερό, θὰ φρεσκαριστοῦν ἀμέσως. Ἔλα νὰ ποῦμε τῆς Μαργαρὼς νὰ μᾶς βγάλῃ ἕναν κουβὰ ἀπ' τὸ πηγάδι.

Πραγματικῶς, τὸ εἶπαν τῆς Μαργαρώς, κι' αὐτή, μ' ὅλο της τὸ σεκλέτι,—«χάσαμε τέτοιον ἀστακό, μουρμούρισε, καὶ γιὰ λουλούδια θὰ σκοτισθοῦμε τώρα;»—θέλησε νὰ εὐχαριστήσῃ τὰ παιδιὰ καὶ πῆγε στὸ πηγάδι. Ὁ Μπέμπης κι' ἡ Μπέμπα, μὲ τὰ λουλούδια στὴν ἀγκαλιά, τὴν ἀκολούθησαν. Τὸ μάγγανο γύρισε, ὁ μεγάλος κουβὰς ἔπεσε στὸ νερό, γέμισε, κι' ἡ Μαργαρὼ ἄρχισε νὰ τὸν ἀνεβάζῃ. Ἀλλὰ τὴ στιγμὴ ποὺ ἔφτασε ἀπάνω καὶ τὸν ἔπιασε, ἡ Μαργαρὼ ἔβγαλε μιὰ φωνὴ ποὺ τρόμαξε κι' ὁ ἴδιος ὁ Μπέμπης.

—Ὄ ἀστακός!..

—Ἔ;! τί;..

— Νάτος! ἦταν μέσα στὸ πηγάδι καὶ τώρα εἶναι μέσα στὸν κουβά!

— Μπά, τί περίεργο! ἔκαμε ὁ κατέργαρος ὁ Μπέμπης.

Ἦταν ὅμως πολὺ εὐχαριστημένος, ποὺ ὁ περίφημος ἀστακὸς βρέθηκε χωρὶς αὐτὸς νὰ προδοθῇ.

Ὡστόσο ἦταν ἀδύνατο νὰ ἐξηγήσουν πῶς ὁ ἀστακός, ἀπὸ τὸ μαστέλλο, βρέθηκε στὸ πηγάδι. Μόνος του ἔπεσε; Ἀδύνατο! Ὁ κλέφτης ποὺ μπῆκε τὴ νύχτα τὸν ἔρριξε; Ἀπίθανο! Αὐτὸς θὰ τὸν ἔπαιρνε γιὰ νὰ τὸν φάῃ ἢ νὰ τὸν πουλήσῃ...

Ὅλη τὴν ἡμέρα μιλοῦσαν γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα. Καὶ στὸ τραπέζι ἀκόμα, τὸ θέμα τῆς ὁμιλίας ἦταν ἡ παράξενη κι' ἀνεξήγητη αὐτὴ ἱστορία. Μόνο ὁ Μπέμπης δὲν μιλοῦσε. Καὶ προσπαθοῦσε νὰ κρύβῃ τὰ δάχτυλά του μὲ τὰ σημάδια ποὺ ἀκόμα δὲν εἶχαν ξεκοκκινίσει καλά...

—Ἀμ' ἐσὺ τί λές: τὸν ρώτησε μιὰ στιγμὴ ὁ θειός του.

— Τί νὰ πῶ; ἀποκρίθηκε ὁ Μπέμπης. Μοῦ φαίνεται πὼς εἶναι... μυστήριο!

Γελάσαν ὅλοι.

— Μὰ τί θὰ πῇ μυστήριο; τὸν ξαναρώτησε ὁ θειός του.

Κι' ὁ Μπέμπης, σοβαρώτατα, ἔδωσε τὸν ὁρισμό:

— Μυστήριο εἶναι ἕνα πρᾶμμα ποὺ δὲν ἐξηγιέται μὲ κανένα τρόπο καὶ... οὔτε θὰ ἐξηγηθῇ ποτέ!

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗ

Η ΣΤΑΧΟΜΑΖΩΧΤΡΑ

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγ. καὶ τέλος—

Ὁ Γέρος, ποὺ ἤξερε καλὰ ὅτι ποτὲ χωρὶς αἰτία δὲ φούσκωνε ὁ κόρφος τῆς γιαγιᾶς του, ἐπήδησε χαρούμενος καὶ ἔτρεξε κοντά της. Ἔχωσε τὰ χέρι του κάτω ἀπὸ τὸ παλιό της σάλι καὶ ἔβγαλε μιὰ χαρούμενη φωνή. Κάποιο κομμάτι ψωμὶ εἶχε οἰκονομήσει κι' ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἡ καλὴ κυρούλα τους, ποιὸς ξέρει μὲ τί παρακάλια καὶ μὲ πόση καταφρόνια.

Καὶ τί δὲν ἦταν πρόθυμη νὰ ὑποφέρῃ καὶ ποιὰ θυσία δὲν ἦταν ἄξια νὰ κάνῃ γιὰ τὴν ἀγάπη τῶν δυὸ αὐτῶν παιδιῶν, ποὺ ἦταν δυὸ φορὲς παιδιά της, μιὰ καὶ ἦταν παιδιὰ τοῦ παιδιοῦ της. Ὡστόσο δὲν ἤθελε νὰ τοὺς δείχνῃ μεγάλη ἀδυναμία καὶ «ἤμερο μάτι δὲν τοὺς ἔδινε». Τὸ ἀγόρι τὸ φώναζε «Γέρο», γιατὶ εἶχε τὸ ὄνομα τοῦ ἀληθινοῦ της γέρου, τοῦ μακαρίτη μπάρμπα Μιχαλιοῦ, ποὺ τ' ὄνομά του τῆς ἔκανε πόνο νὰ τὸ ἀκούσῃ ἢ νὰ τὸ πῇ ἡ ἴδια. Τὸ κορίτσάκι τὸ φώναζε Πατρώνα χαϊδευτικὰ καὶ λιγάκι σὰν ἀρχοντοζεπεσμένη ποὺ ἦταν, γιατὶ δὲ μποροῦσε ν' ἀκούῃ τὸ Ἀργυρώ, τὸ ὄνομα τῆς κόρης της, ποὺ δόθηκε γιὰ κληρονομιὰ στὸ ὀρφανό, ὅταν ἐκείνη πέθανε λεχώνα. Ἔξω ἀπ' αὐτὰ τὰ χαϊδευτικὰ ὀνόματα ἡ γρηᾶ δὲν ἔδειχνε καμμιὰ ἄλλη τρυφεράδα στὰ δυὸ φτωχὰ παιδάκια, ἀλλὰ μονάχα πρακτικὴ ἀγάπη καὶ προστασία.

Ἡ κακομοίρα ἡ θειὰ Ἀχτίτσα ἔστρωσε τὰ δυὸ ὀρφανὰ νὰ κοιμηθοῦν, ἐπλάγιασε κι' αὐτὴ κοντά τους, τοὺς εἶπε νὰ φυσήξουν κάτω ἀπὸ τὸ πάπλωμά τους γιὰ νὰ ζεσταθοῦν, τοὺς ὑποσχέθηκε στὰ ψέματα, ἀλλὰ μὲ τὴν κρυφὴ ἐλπίδα νὰ βγῇ ἀληθινό, ὅτι αὔριο ὁ Χριστὸς θὰ φέρῃ ξύλα καὶ ψωμί, κι' ἕνα τσουκάλι θὰ χοχλάζῃ πάνω ἀπ' τὴ φωτιά. Ἡ ἴδια ἔμεινε ἄγρυπνη ὥς πέρα ἀπ' τὰ μεσάνυχτα. Συλλογιζόταν τὴν πικρή της τύχη κι' ὁ ὕπνος δὲν τῆς ἐρχόταν.

Τὸ πρωΐ ἀπολείτουργα —ἦταν παραμονὴ τῶν Χριστουγέννων—, ὁ παπα-Δημήτρης, ὁ ἐνορίτης τῆς θειᾶς Ἀχτίτσας, παρουσιάστηκε ἔξαφνα στὴν πόρτα τοῦ φτωχόσπιτου.

— Καλῶς τὰ δέχτηκες! τῆς εἶπε χαμογελώντας.

«Καλῶς τὰ δέχτηκε» αὐτή! Κι' ἀπὸ ποιὸν περίμενε τίποτε;

—Ἔλαβα ἕνα γράμμα γιὰ σένα, Ἀχτίτσα, πρόσθεσε ὁ γέρο παπᾶς, τινάζοντας τὸ χιόνι ἀπὸ τὸ ράσο κι' ἀπὸ τὸ σάλι του.

—Ὁρίστε, δέσποτα! Καὶ σάματις ἔχω τὴ φωτιά, φιθύρισε ἀπὸ μέσα της, ἢ τὸ γλυκὸ καὶ τὸ ρακὶ νὰ τὸν φιλέψω;

Ὁ παπᾶς ἀνέβηκε τὰ τέσσερα σκαλάκια καὶ μπαίνοντας μέσα ἐκάθησε στὸ ὀκαμνί. Ἔβαξε στὸν κόρφο του κι' ἔβγαλε ἕνα μεγάλο φάκελλο μὲ πολλὲς καὶ διάφορες σφραγῖδες καὶ γραμματόσημα.

— Γράμμα εἶπες, παπᾶ; ρώτησε ἡ Ἀχτίτσα, ποὺ μόλις τότε ἀρχισε νὰ νοιώθῃ τί τῆς ἔλεγε ὁ παπᾶς.

Ὁ φάκελλος φαινόταν ἀνοιχτὸς ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος.

— Ἀπόψε ἔφτασε τὸ βαπόρι, εἶπε ὁ παπᾶς· ἐμένα μοῦ τὸ ἔφεραν τώρα, μόλις ἔβγαινα ἀπὸ τὴν ἐκκλησιά μου.

Καὶ βάζοντας τὸ χέρι του μέσα στὸ φάκελλο ἔβγαλε ἕνα διπλωμένο χαρτί.

— Τὸ γράμμα στάλθηκε σὲ μένα, εἶπε, ἀλλὰ γιὰ σένα λέει.

— Γιὰ μένα; γιὰ μένα; ξαναεῖπε μ' ἀπορία ἡ γρηᾶ.

— Εἶδε ὁ Θεὸς τὸν πόνο σου καὶ σοῦ στέλνει μιὰ μικρὴ βοήθεια, εἶπε ὁ ἀγαθὸς παπᾶς. Ὁ γιός σου σοῦ γράφει ἀπὸ τὴν Ἀμερική.

—Ἀπὸ τὴν Ἀμέρικα; Ὁ Γιάννης μὲ θυμήθηκε; φώναξε καταχαρούμενη ἡ γρηᾶ καὶ σταυροκοπήθηκε.

Κι' ὕστερα πρόσθεσε:

— Δόξα σοι ὁ Θεός!

Ὁ παπᾶς ἔβαλε τὰ γυαλιά του καὶ δοκίμασε νὰ διαβάσῃ.

— Εἶναι κακογραμμένα, εἶπε, κι' ἐγὼ δυσκολεύομαι νὰ διαβάζω αὐτὲς τὶς τζίφρες ποὺ ἔβγαλαν τώρα. Μὰ ἂς εἶναι, θὰ προσπαθήσουμε νὰ βγάλουμε νόημα.

Κι' ἄρχισε μὲ δυσκολία καὶ σκοντάβοντας κάθε τόσο νὰ διαβάζῃ:

«Παπᾶ-Δημήτρη, τὸ χέρι σου φιλῶ. Πρῶτον ἐρωτῶ διὰ τὸ αἴσιον τῆς καλῆς σας ὑγείας, ἂν ἐρωτᾶς καὶ δι' ἡμᾶς, καλῶς ὑγιαίνομεν. Ἐγὼ λείπω πολλὰ χρόνια καὶ δὲν ξέρω αὐτοῦ τί γίνονται, οὔτε ἂν ζοῦν ἢ πέθαναν. Εἶμαι σὲ μακρινὸ μέρος, πολὺ βαθιά, στὸν Παναμᾶ, καὶ δὲν ἔχω καμιὰ συγκοινωνία μὲ ἄλλους πατριῶτες ποὺ βρίσκονται στὴν Ἀμερική. Τώρα καὶ τρία χρόνια ἀντάμωσα τὸν δεῖνα καὶ τὸν δεῖνα, ἀλλὰ κι' αὐτοὶ ἔλειπαν χρόνους πολλοὺς καὶ δὲν ἤξεραν τί γίνεται στὸ σπίτι μας.

Ἂν ζῇ ὁ πατέρας μου καὶ ἡ μητέρα μου, πές τους νὰ μὲ συγχωρήσουν, γιατὶ γιὰ τὸ καλὸ πάντα πασχίζει ὁ ἄνθρωπος καὶ σὲ κακὸ πόλλὲς φορὲς βγαίνει. Ἐγὼ ἀρρώστησα δυὸ φορὲς ἀπὸ κακὲς ἀσθένειες τοῦ τόπου ἐδῶ κι' ἔκανα πολὺν καιρὸ στὰ σπιτάλια. Τὸ ὅ,τι εἶχα καὶ δὲν εἶχα πῆγαν καὶ μόλις γλύτωσα τὴ ζωή μου. Τώρα πιὰ ἄλλο δὲ ζητῶ παρὰ νὰ πιάσω λίγα χρήματα νὰ ἔρθω στὴν πατρίδα, ἂν προφτάσω τοὺς γονιούς μου νὰ μ' εὐλογήσουν. Καὶ νὰ μὴν μοῦ ἔχουν παράπονο, γιατὶ ἔτσι θέλει ὁ Θεός καὶ δὲ μποροῦμε ἐμεῖς νὰ τοῦ πᾶμε κόντρα. Καὶ νὰ μὴ βαρυγκομοῦν, γιατὶ ἂν δὲν εἶναι θέλημα Θεοῦ δὲ μπορεῖ ἄνθρωπος νὰ προκόψῃ.

Σοῦ στέλνω ἐδῶ ἐσώκλειστο ἕνα συνάλλαγμα γιὰ δέκα λίρες ἐπ' ὀνόματί σου. Νὰ ὑπογράψῃς ἡ ἁγιωσύνη σου καὶ νὰ φροντίσουν νὰ τὸ ἐξαργυρώσουν ὁ πατέρας ἢ ἡ μητέρα, ἂν

ζοῦν. Κι' ἂν, ὁ Θεὸς φυλάξοι, εἶναι ἀποθαμένοι, νὰ τὸ ἐξαργυρώσῃς ἡ ἁγιωσύνη σου, νὰ δώσῃς σὲ κανένα ἀδέρφι μου ἂν εἶναι αὐτοῦ, ἢ σὲ κανένα ἀνίψι μου καὶ σ' ἄλλα φτωχά. Καὶ νὰ κρατήσῃς κι' ἡ ἁγιωσύνη σου, ἂν οἱ γονιοί μου εἶναι ἀποθαμένοι, ἕνα μέρος ἀπὸ τὰ χρήματα αὐτὰ γιὰ τὰ σαραντάλειτουργα».

Ἀπερίγραπτη ἦταν ἡ χαρὰ τῆς Ἀχτίτσας ποὺ ἔλαβε ὕστερα ἀπὸ τόσα χρόνια εἴδηση ἀπὸ τὸ γιό της. Ἡ μητρική της ἀγάπη, ποὺ τόσα χρόνια κοιμόταν σὰν τὴ σπίθα τὴν κρυμμένη κάτω ἀπὸ τὴ στάχτη, ξανάναψε μονομιᾶς στὴν καρδιά της. Τὸ πρόσωπό της τὸ γεροντικό, τὸ χιλιοζαρωμένο καὶ πολυδασανισμένο, φωτίστηκε ὁλόκληρο ἀπὸ τὴ χαρά της καὶ ξανάνιωσε κι' ὠμόρφηνε.

Τὰ δυὸ παιδιά, μ' ὅλο ποὺ δὲν καταλάβαιναν τί τρέχει, βλέποντας τὴ χαρὰ τῆς κυρούλας τους ἀρχισαν νὰ χοροπηδοῦν ἕνα γύρω καὶ νὰ σηκώνουνται στὶς μύτες τῶν ποδιῶν τους γιὰ νὰ ἰδοῦν τί ἦταν τὸ παράξενο αὐτὸ χαρτὶ ποὺ ἔκανε τόσο νὰ χαρῇ ἡ μαννοῦ τους.

Καὶ νὰ πῶς ἡ φτωχὴ ἡ θειὰ Ἀχτίτσα φοροῦσε ἀνήμερα τὰ Χριστούγεννα καινούργια «ἄδολη» μαντήλα καὶ τὰ δυὸ ὀρφανὰ εἶχαν καθαρὰ πουκαμισάκια γιὰ τ' ἀδύνατα κορμάκια τους καὶ ζεστὰ παπούτσια γιὰ τὰ παγωμένα πόδια τους.

ΚΕΡΑΣΙΑ ΔΕΜΕΝΑ ΜΕ ΑΣΠΡΗ ΚΑΩΣΤΗ

Μιὰ φτωχὴ χήρα κοπίαζε πολύ, γιὰ νὰ κερδίζῃ τὸ ψωμί της καὶ νὰ θρέψῃ τὸ μονάκριβο παιδί της.

Ἡ φτωχὴ γυναικούλα ἦταν πολὺ τίμια καὶ μάθαινε καὶ τὸ γιό της τὸν Ἠλία νὰ εἶναι τίμιος, ὅπως ἦταν αὐτή.

Μιὰ μέρα ἡ μητέρα τοῦ μικροῦ Ἠλία εἶχε πάει στὸ μεροδούλι καὶ ὁ μικρὸς ἦταν ὁλομόναχος στὸ σπίτι. Ἔξαφνα βλέπει νὰ ἔρχουνται ὁ Μιχάλης κι' ὁ Κωστάκης, τὰ δυὸ χειρότερα παιδιὰ τοῦ χωριοῦ.

— Τὄμαθες τὸ νέο, Ἠλία; Ὁ κύριος Δημητριάδης ἀφήνει τὰ παιδιὰ τοῦ χωριοῦ νὰ μπαίνουν στὸν κῆπο του καὶ νὰ τρῶνε κεράσια ἀπὸ τὴ μεγαλύτερή του κερασιά. Πολλὰ παιδιὰ πῆγαν κιόλας γιὰ νὰ φᾶνε. Ἔλα μαζί μας νὰ πᾶμε κι' ἐμεῖς ἐκεῖ! Πρέπει νὰ πάρῃς καὶ σὺ μέρος σ' αὐτὸ τὸ πανηγύρι.

Ὁ Ἠλίας ἦταν τόσο ἁπλοϊκός, ποὺ τὸ πίστεψε καὶ τοὺς ἀκολούθησε χωρὶς ἀντίρρηση. Γιατὶ ἔτσι, ποὺ ἦταν μόνος στὸ σπίτι, στενοχωριόταν. Καὶ ἀφότου τὰ πρῶτα κεράσια ἄρχισαν νὰ ὡριμάζουν στὰ δέντρα τῶν γειτονικῶν κήπων, πόσες φορὲς δὲν εἶχε ἀναστενάξει, βλέποντας τὰ φορτωμένα κλαδιά! Προτιμοῦσε ὅμως νὰ τὰ βλέπῃ καὶ νὰ τὰ λαχταρᾷ, ἀλλὰ ποτέ, ποτὲ δὲν τολμοῦσε ν' ἁπλώσῃ χέρι καὶ νὰ κόψῃ κανένα.

Καὶ νά τώρα, ποὺ τὰ παιδιὰ τὸν κάλεσαν νὰ φάῃ ἀπὸ αὐτά, ποὺ ὀνειρευόταν...

Ὡστόσο, νά τὰ παιδιὰ πίσω ἀπὸ τὸν κῆπο τοῦ κυρίου Δημητριάδη. Ὁ Ἠλίας ξαφνίζεται, ποὺ βλέπει πῶς δὲ μπῆκαν ἀπὸ τὴν πόρτα.

— Ἄ! ξέρεις; ἐξηγεῖ ὁ Κωστάκης, σήμερα θὰρθοῦν ἐπισκέψεις ἐδῶ, γιατὶ ἔχουν γιορτὴ στὸ σπίτι τοῦ κυρίου Δημητριάδη. Κι' ἂν πᾶμε τόσα παιδιὰ γιὰ τὰ κεράσια, θὰ τοὺς ἀνησυχήσουμε. Ἔμπα ἀπὸ αὐτὴ τὴν τρύπα εἶσαι μικρὸς καὶ λιγνός, θὰ περάσῃς εὔκολα. Καλά· τώρα ἄρχισε νὰ κόβῃς κεράσια καὶ πέταξέ τα σὲ μᾶς.

— Δὲν τολμῶ, ἀλήθεια, νὰ πάρω χωρὶς νὰ μοῦ δώσουν τὴν ἄδεια, εἶπε ὁ Ἠλίας. Εἶσαι βέβαιος, Μιχάλη, ὅτι ἐπιτρέπεται;

— Ἀφοῦ σοῦ τὸ λέω, ἀνόητε! ἀπαντᾷ ὁ Μιχάλης θυμωμένος καὶ μὲ ἐπιμονή.

Γιὰ κάμποση ὥρα ὁ Ἠλίας ἐπάνω στὸ δέντρο κόβει ὡραῖα ὥριμα κεράσια. Τά πετᾷ στοὺς φίλους του ἀνάμεσα ἀπὸ τὸ φράχτη. Ὁ Κωστάκης κι' ὁ Μιχάλης ἔχουν μιὰ παράξενη στάση. Εἶναι ἀνήσυχοι, βιαστικοὶ καὶ μιλοῦν σιγὰ ἀναμεταξύ τους. Ὁ Ἠλίας δὲν ἔχει κέφι.

Ἀλλὰ νὰ ποὺ τὰ δυὸ κακόπαιδα φεύγουν σὰ λαγοί, ποὺ τοὺς κυνηγοῦν τὰ σκυλιά. Ἕνας κύριος περνᾷ. Ὁ Ἠλίας βρίσκει καιρὸ, γιὰ νὰ κόψῃ καμμιὰ εἰκοσαριὰ κεράσια ἀκόμη. Ὄχι παραπάνω. Γιατὶ ἡ μητέρα του θέλει νὰ εἶναι εὐχαριστημένος καὶ μὲ τὰ λίγα. Ἔπειτα, χωρὶς κἂν νὰ τὰ δοκιμάσῃ, κατεβαίνει ἀπὸ τὸ δέντρο, βγαίνει ἀπὸ τὴν ἴδια τρύπα καὶ γυρίζει στὸ σπίτι. Δὲ θὰ φάῃ οὔτε ἕνα κεράσι, πρὶν γυρίσῃ ἡ μητέρα του. Πρέπει νὰ φάῃ κι' αὐτὴ ἀπὸ τὸ ὡραῖο προσφάγι, ποὺ δὲν περίμεναν.

* * *

Κοντεύει νὰ βραδυάσῃ. Ὁ Ἠλίας, καθισμένος μπροστὰ στὸ σπίτι, περιμένει τὴ μητέρα του. Πόσο ἀργεῖ ἀπόψε! Τὸ ἀγοράκι εἶναι ἀνυπόμονο νὰ μοιραστῇ τὰ κεράσια μὲ τὴ μητέρα του καὶ νὰ φάῃ κι' αὐτὸς τὸ μερτικό του. Κι' ἐκεῖ ποὺ τὴν περιμένει, νὰ κι' ἔρχονται πάλι ὁ Κωστάκης κι' ὁ Μιχάλης. Σκάζουν στὰ γέλια καὶ κάνουν κάτι ἄνοστους μορφασμούς.

—Ἦταν νόστιμα τὰ κλεμένα κεράσια; Ἄ τί ὄμορφα ποὺ σοῦ τὴ σκαρώσαμε! Τί εὐκολόπιστος ποὺ εἶσαι! Ἀκοῦς ἐκεῖ, νὰ πιστέψῃς πὼς ὁ κύριος Δημητριάδης ἔκανε τέτοια δῶρα στὰ παιδιὰ τοῦ χωριοῦ!

Ὁ Ἠλίας ἔμεινε ἄφωνος. Δὲ μποροῦσε νὰ νοιώσῃ τί ἤθελαν νὰ ποῦν τὰ δυὸ παιδιά.

— Λοιπόν... λοι... πόν, δὲν εἴχατε τὴν ἄδεια γιὰ τὰ κεράσια; Ἀλλὰ τότε, γιατὶ ἤρθατε νὰ μὲ πάρετε;

—Ἀνόητε! μᾶς χρειαζόσουν, γιατὶ εἶσαι ἀδύνατος καὶ λιγνὸς σὰ νυφίτσα καὶ μονάχα ἕνας σὰν ἐσένα χωροῦσε νὰ περάσῃ ἀπὸ τὴν τρύπα ἐκείνη· ἔπειτα ἂν μᾶς ἔπιαναν, ἐσὺ θὰ ἔτρωγες τὸ ξύλο.

* * *

Ὤ! τί δειλοὶ ποὺ ἦταν! Ὁ κακομοίρης ὁ Ἠλίας καταλυπημένος σκέπτεται τί μποροῦσε νὰ κάμῃ, γιὰ νὰ διορθώσῃ τὸ λάθος του. Τώρα θυμήθηκε... Ὅταν ἦταν πολὺ μικρός, εἶχε πάρει κάποτε ἕνα παιγνίδι, ποὺ ἦταν μπροστὰ στὴν πόρτα ἑνὸς σπιτιοῦ. Ἡ μητέρα του τὸν πῆρε μαζί της καὶ πῆγαν καὶ τὸ ξανάδωσε... Ναί, αὐτὸ θὰ κάμῃ καὶ τώρα. Θὰ πάῃ νὰ δώσῃ πίσω τὰ κεράσια.

Ἀλλ' αὐτὴ ἡ φτωχὴ μάννα του, ποὺ γυρίζει τόσο κουρασμένη ἀπὸ τὰ μεροδούλια της, δὲ μπορεῖ νὰ κάμῃ τόσο δρόμο ὥς τὸν κῆπο τοῦ κυρίου Δημητριάδη. Μόνος του πάλι δὲ θὰ τολμοῦσε ποτέ. Τοῦ ἦρθε ὅμως μιὰ ἰδέα. Ὁ Ἠλίας παίρνει κλωστὴ ἀπὸ τὸ καλάθι τῆς δουλειᾶς τῆς μητέρας του καὶ βγαίνει ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι. Τρέχει πολὺ γρήγορα. Νυχτώνει! Μὲ κόπο βρίσκει τὸ ἄνοιγμα τοῦ φράχτη. Νὰ ἡ περίφημη κερασιά! Γρήγορα, ἀλλὰ τρικλίζοντας ὁ κακομοίρης ὁ μικρὸς σκαρφαλώνει στὴν κερασιὰ καὶ κρεμᾷ τὰ πιὸ καλύτερα καὶ μεγαλύτερα κεράσια στὸ πιὸ χαμηλὸ κλαδὶ τοῦ δέντρου. Ἡ καρδιά του χτυπᾷ πολὺ δυνατά. Ἂν πήγαινε κανεὶς καὶ τὸν ἔβλεπε; Νὰ τώρα κρέμασε καὶ τὸ τελευταῖο ζευγάρι. Ὁ Ἠλίας κατεβαίνει γρήγορα. Ἀλλὰ ἕνα χέρι ἀκουμπᾷ στὸν ὦμο του. Τὰ μάτια τοῦ παιδιοῦ θαμπώνουν, τ' αὐτιά του βουΐζουν, ἡ καρδιά του τρέμει, τὰ πόδια του λυγίζουν!

Ἕνας κύριος πολὺ ψηλὸς στέκεται κοντὰ στὴν κερασιά.

— Τί ἔκανες ἐκεῖ ψηλά;

Τὸ ὕφος του δὲν εἶναι ἄγριο· εἶναι αὐστηρὸ καὶ μελαγχολικό. Ὁ

Ἠλίας ἔρχεται στὸν ἑαυτό του καὶ διηγιέται ὅλη τὴν περιπέτεια του. Ἡ ἱστορία τοῦ φαίνεται λίγο ἀπίστευτη, ἀλλὰ ἀπὸ τὸν τόνο τῆς φωνῆς τοῦ παιδιοῦ, ὁ κύριος Δημητριάδης καταλαβαίνει πῶς ὁ Ἠλίας δὲ λέει ψέμματα. Ἔπειτα ἤξερε καὶ τὴν τιμιότητα τῆς μητέρας του.

Σκέφτηκε λοιπὸν ὁ κύριος, ὅτι εἶναι καλύτερα ν' ἀφήσῃ νὰ ξεφύγῃ ἀτιμώρητος ἕνας ἔνοχος, παρὰ νὰ τιμωρηθῇ ἕνας ἀθῶος. Καὶ ἄφησε τὸν Ἠλία νὰ φύγῃ.

Μόλις ἔφυγε ὁ Ἠλίας, ὁ κύριος Δημητριάδης, ποὺ θέλει νὰ βεβαιωθῇ ἂν ὁ Ἠλίας εἶπε τὴν ἀλήθεια, ἔβαλε μιὰ σκάλα, ἀνέβηκε καὶ εἶδε τὰ κεράσια ποὺ κρέμονταν ἀπὸ ἕνα κλαδὶ δεμένα μὲ ἄσπρη κλωστή.

— Νά κάτι ποὺ μπορεῖ νὰ μᾶς κάμῃ νὰ πιστεύουμε, ὅτι ὑπάρχουν καὶ τίμιοι ἄνθρωποι στὸν κόσμο αὐτό! ψιθυρίζει καὶ χαμογελᾷ μὲ συγκίνηση.

Ἔκοψε τότε τὸ κλαδί, ποὺ εἶχε δεμένα μὲ ἄσπρη κλωστὴ τὰ κομμένα κεράσια, γιὰ νὰ τὸ κρατήσῃ σὰ μιὰ ὄμορφη ἀνάμνηση τῆς ζωῆς.

ΑΘΗΝΑ ΗΛ. ΒΛΑΧΟΥ

Ἀπὸ τὸ βιβλίο «Τὰ παιδιὰ καὶ οἱ φίλοι τους»

Ο ΑΣΠΡΟΣ ΛΥΚΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ NORBERT SEVESTRE

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Δὲν εἶχε κάνει κανένα θόρυβο πέφτοντας μέσ' στὸ νερό, Ὅταν ἄρχισε ὅμως τὸ κολύμπημα παρουσιάσθηκε ἕνα περίεργο φαινόμενο φωσφορισμοῦ. Γύρω του ἄπλωσαν ἀμέσως ἕνα πλῆθος πρασινωποὶ φωτεινοὶ κύκλοι ποὺ γίνονταν ὅλο καὶ πλατύτεροι ὅσο ὁ Ντενῆ δυνάμωνε τὸ κολύμπημά του.

Τὸ φαινόμενο αὐτὸ τὸν πρόδωσε. Ὁ ναύτης ποὺ φύλαγε τὴ βάρδια παρατήρησε τοὺς φωτεινοὺς κύκλους καὶ φώναξε «Στὰ ὅπλα!»

Μέσα σ' ἕνα δευτερόλεπτο τὸ κατάστρωμα τοῦ καϊκιοῦ γέμισε κουρσάρους κι' οἱ ἄγριες φωνές τους φανέρωσαν στὸν Ντενῆ πῶς εἶχε ἀναλυφθεῖ. Ἔκανε μιὰ βουτιὰ στὸ βάθος τοῦ ποταμοῦ.

Εἶχε πάρει μιὰ μεγάλη ἀναπνοὴ κι' εἶχε γεμίσει τὰ πλεμόνια του ἀέρα. Καμμιὰ εἰκοσαριὰ δευτερόλεπτα κολύμπησε κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια καὶ κινδύνευσε νὰ σκάσῃ γιατὶ ἦταν πιὸ ἔμπειρος στὸ κολύμπι καθαυτὸ παρὰ στὶς βουτιές.

Ἀναγκάστηκε λοιπὸν νὰ βγάλῃ τὸ κεφάλι του ἔξω γιὰ ν' ἀναπνεύσῃ.

Ὁ Νγκουγιέν, σκυμμένος πάνω ἀπὸ τὴν κουπαστή, προσπαθοῦσε νὰ τρυπήσῃ τὸ σκοτάδι μὲ τὸ βλέμμα του. Μιὰ στιγμὴ ξεχώρησε κάτι ποὺ τοῦ φάνηκε σὰν ἀνθρώπινο κεφάλι καὶ σὰ δυὸ χέρια κινούμενα ποὺ τάραζαν τὴ γαλήνια ἐπιφάνεια τοῦ νεροῦ. Καὶ τότε εἶναι ποὺ φώναξε: «Ρίξτε του! Πυροβολήστε!»

Γοργὸς ὅμως σὰν τὴν ἀστραπή, ὁ Ντενῆ πρόλαβε νὰ βουτήξῃ καὶ πάλι καὶ τὸ νερὸ ἔκλεισε ἀπὸ πάνω του σὰ μιὰ ἀδιαπέραστη ἀσπίδα ὅπου οἱ σφαῖρες ἔπεσαν σὰν χαλάζι.

Δυὸ-τρεῖς-πέντε κουρσάροι ἔπεσαν τότε στὸ νερό, πηδώντας ἀπ' τὴν κουπαστὴ σὰ βατράχια.

Εὐτυχῶς βρισκόταν σὲ πολὺ μεγάλη ἀπόσταση ἀπ' αὐτοὺς κι' οὔτε μπόρεσαν νὰ τὸν ἰδοῦν νὰ ξαναβγαίνῃ, γιατὶ ἡ δεύτερη βουτιά του τὸν ἔβγαλε ὡς τὰ πυκνὰ καλάμια τῆς ὄχθης.

Σύρθηκε ἀνάμεσα στὰ καλάμια χωμένος μέσ' στὸ βούρκο ὡς τὴ μέση κι' ἔχοντας συχνὰ τὴν αἴσθηση πῶς κινδύνευε νὰ βουλιάξῃ ὁλόκληρος καὶ νὰ πνιγῇ μέσα στὴ φρικτὴ ἐκείνη λάσπη.

Ὡστόσο θὰ τὸ προτιμοῦσε κι' αὐτὸ ἀκόμη παρὰ ν' ἀνακαλυφθῇ ἀπ' τοὺς διῶκτες του.

Ἐντωμεταξὺ οἱ κουρσάροι, ἀφοῦ ἔψαξαν ἄσκοπα ἐπὶ πολλὴν ὥρα μέσα στὸ ποτάμι καὶ μέσα στὰ καλάμια καὶ δὲν τὸν βρῆκαν πουθενά, ἀποφάσισαν νὰ γυρίσουν πίσω στὸ καΐκι τους μὲ τὴ βεβαιότητα ὅτι πνίγηκε.

Ἂν κοίταζαν καλύτερα θὰ ἔβλεπαν πῶς ὁ Ντενῆ ἦταν κρυμμένος ἀνάμεσα στὰ χόρτα δίχως νὰ τολμᾷ νὰ προχωρήσῃ καὶ ν' ἀνεβῇ ψηλότερα, ἀπὸ φόβο μήπως τὸν ἰδοῦν. Δὲν βγῆκε ἀπὸ τὸν κρυψώνα του παρὰ μονάχα ὅταν βεβαιώθηκε πῶς ἡ καταδίωξη εἶχε πάψει. Ὅταν λοιπὸν ἀργότερα ὁ Νγκουγιὲν ἦλθε σὲ φιλονεικία μὲ τοὺς ἀνθρώπους του κι' ἀποφάσισε ν' ἀλλάξῃ τὰ σχέδιά του, αὐτὸ ἔγινε ἀκριβῶς γιατὶ δὲν τοῦ εἶχαν φέρει τὸν δραπέτη ζωντανὸ ἢ νεκρὸ ὅπως τοὺς εἶχε δώσει ρητὴ διαταγή. Μάταια προσπαθοῦσαν νὰ τὸν βεβαιώσουν πῶς ὁ Ντενῆ δὲν μποροῦσε νὰ πάῃ νὰ τοὺς μαρτυρήσῃ πουθενά μιὰ καί, σύμφωνα μὲ τὴν ἀντίληψή τους, βρισκόταν στὸν πάτο τοῦ ποταμοῦ. Ὁ Νγκουγιέν, πιὸ διορατικὸς ἢ πιὸ φιλόποπτος ἀπ' αὐτούς, φοβόταν ἕνα τέτοιο ἐνδεχόμενο καὶ προτιμοῦσε, γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακὸ νὰ πάρῃ τὰ μέτρα του.

Ἄλλωστε ὁ Ντενῆ εἶχε ἀκόμη νὰ περάσῃ πολλὰ ὥσπου νὰ φθάσῃ στὸ σκοπό του. Βρεγμένος ὡς τὰ κόκκαλα καὶ παγωμένος, τὴν ὥρα ποὺ μέσ' στὸ καΐκι γινόταν ἡ συζήτηση, αὐτὸς ἦταν καθισμένος κι' ἔβαζε τὰ παπούτσια του, ἐνῶ τὰ δόντια του χτυποῦσαν ἀπ' τὸ κρύο. Ἄρχισε νὰ τρέχῃ ὅσο πιὸ γρήγορα μποροῦσε γιὰ νὰ ζεσταθῇ, μὰ ἐπειδὴ δὲν ἤξερε τὰ

ΠΑΙΔΙΑ ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ
Παιδιὰ τοῦ βορνοῦ, ἀδελφάκια, ἀπὸ τὸ Τυρόλο.

κατατόπια καὶ δὲν ξεθαρρευόταν ν' ἀπομακρυνθῇ ἀπ' τὸ ποτάμι, ἀναγκάστηκε πολὺ σύντομα νὰ βραδύνῃ τὸ βῆμα του, γιατὶ ἀλλοιῶς κινδύνευε νὰ σκοντάψῃ πουθενὰ καὶ νὰ κατραχυλήσῃ ὡς τὸ ποτάμι.

Διευθυνόταν πρὸς τὸ Ποὺ-Τό.

Καμμιὰ φορὰ περνοῦσε μπρὸς ἀπὸ φράχτες καμωμένους ἀπὸ φραγκοσυκιὲς ἢ ἀπὸ καλάμια ἀπ' ὅπου ἀκούγονταν θυμωμένα γαυγίσματα σκύλων. Δὲν ἔδινε ὅμως προσοχή.

Δὲν σταματοῦσε, οὔτε κἂν ἀγανακτοῦσε μὲ τὰ ἀγριόσκυλα αὐτά, ποὺ γαυγίζοντας πάντα ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὸν φράχτη τὸν κυνηγοῦσαν ὡς τὴν ἄκρη τῆς αὐλῆς τους.

Ἀνοίγοντας τὸ βῆμα, σφίγγοντας τὰ δόντιά του, ὁ Ντενῆ προχωροῦσε ἔχοντας μιὰ μονάχα σκέψη στὸ μυαλό του: Νὰ φθάσῃ! Ἡ σκέψη αὐτὴ τὸν συγκρατοῦσε καὶ τὸ περπάτημα τοῦ ἔκανε καλό. Δὲν ἔνοιωθε πιὰ τὴν ὑγρασία ποὺ στὴν ἀρχὴ τοῦ τρυποῦσε τὰ κόκκαλα καὶ δὲν ἀποφάσισε νὰ σταματήσῃ παρὰ ὕστερα ἀπὸ πολλὲς ὧρες.

Τώρα ποιὰ μποροῦσε ν' ἀναπνεύσῃ; Βρισκόταν μακρυὰ ἀπὸ κάθε καταδίωξη.

Ἡ αὐγὴ εἶχε ἀρχίσει νὰ θαμποφέγγῃ πάνω ἀπὸ τὸ πένθιμο ἀνναμίτικο τοπίο, ποὺ ἐξακολουθοῦσε νὰ εἶναι πνιγμένο στὴν ἀδιάκοπη καὶ σιγανὴ βροχή. Δεξιά του εἶχε ὁ Ντενῆ τὸ ποτάμι, θολὸ κι' ἀφρισμένο ποὺ κυλοῦσε μὲ βουή. Ἀριστερὰ οἱ ρυζόκαμποι διαδέχονταν χωράφια σπαρμένα μὲ μανιόκα μὲ καλαμπόκι ἢ μὲ σαγό.

Ἀφοῦ κάθησε λίγα λεπτὰ νὰ ξεκουραστῇ, ὁ Ντενῆ ἀποφάσισε νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν πορεία του γιατὶ φοβόταν πῶς ἂν καθόταν περισσότερη ὥρα ἀκίνητος κινδύνευε νὰ πάρῃ κανένα κρυολόγημα.

Τώρα πιὰ μποροῦσε νὰ κέψῃ δρόμο ἀνάμεσα στὰ χωράφια, κι' ἐγκαταλείποντας τὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ πῆρε ἕναν πλατὺ δρόμο, τὴν δημοσία ὁδό, ποὺ πάει ἀπὸ τὸ Γιέν Μπάϋ στὸ Βιέτρι καὶ περνάει ἀπὸ τὸ Ποὺ-Τό.

— Δὲν ἀπομακρύνθηκα καὶ πολὺ ἀπὸ τὸν ἴσιο δρόμο, σκέφθηκε ὁ Ντενῆ. Κάτι εἶναι κι' αὐτό.

Ὁπωσδήποτε γιὰ νὰ εἶναι πιὸ σίγουρος στάθηκε λίγο παρακάτω καὶ ρώτησε δυὸ-τρεῖς γεωργοὺς ποὺ σκυφτοὶ βοτάνιζαν τὸ σπαρμένο ρύζι τους.

— Ἀπὸ ποῦ πάει ὁ δρόμος στὸ Ποὺ-Τό, σᾶς παρακαλῶ.

— Ἴσια μπροστά σου, εἶπε ἕνας γέρος Ἀνναμίτης μὲ ἀραιὸ ψαρὸ γενάκι.

— Εἶναι μακρυὰ ἀκόμη;

— Δυὸ μίλλια.

— Εὐχαριστῶ πολύ, καλέ μου ἄνθρωπε.

Οἱ χωριάτες τὸν κοίταζαν μὲ λοξὲς ματιές.

«Μπροστὰ ἀπὸ τὸν Ντενῆ καὶ τὸν συνοδό του παρέλασε ἕνας λόχος...»

Ἀπὸ ποῦ ἐρχόταν αὐτὸς ὁ μικρὸς Φραντσέζος ποὺ ἔστεκε ὁλόκληρος σὰν νὰ εἶχε μπεῖ μὲ τὰ ροῦχα στὸ νερό;

Ἀσφαλῶς θὰ ἦταν περίεργοι νὰ τὸ μάθουν καὶ ὁ Ντενῆ θὰ μποροῦσε νὰ τοὺς ἀπαντήσῃ, μὰ μὲ τοὺς Ἀνναμίτες δὲν εἶναι κανεὶς ποτὲ σίγουρος κι' ἔτσι προτίμησε νὰ μὴν πῇ λέξη γιὰ τὶς περιπετειές του.

Ἐπειδὴ ὅμως αἰσθανόταν ἀπόλυτη ἀνάγκη νὰ φάῃ κάτι γιὰ νὰ συνέλθῃ, τοὺς ρώτησε ἂν εἶχαν νὰ τοῦ δώσουν τίποτε φαγώσιμο.

Ὁ γέρος κούνησε τὸ κεφάλι του.

— Χωρὶς παράδες δὲν δίνουμε φαΐ, μουρμούρισε ἀνάμεσα ἀπ' τὰ δόντια του.

Τὸ παιδὶ ἔψαξε στὶς τσέπες του. Ἦταν ἄδειες.

— Δὲν ἔχω οὔτε πεντάρα ἐπάνω μου, εἶπε, μὰ ὁ πατέρας μου θὰ σᾶς πληρώσῃ διπλά.

— Ποῦ εἶναι τρῶς ὁ πατέρας σου;

— Λείπει σὲ ταξίδι στὸ Χανόϊ. Εἶναι ὁ διοικητὴς τοῦ Γιέν-Μπάϋ.

Οἱ χωριάτες φάνηκαν πῶς δὲν ἔδειναν καὶ μεγάλη πίστη στὰ λόγια του.

— Καὶ ἐσὺ γιατὶ τὸν ἄφησες; ρώτησε ὁ γέρος.

— Εἶχα βγεῖ περίπατο μὲ τὴ βάρκα, ἀπάντησε ὁ Ντενῆ. Ἡ βάρκα μας ἀναποδογυρίστηκε καὶ βρέθηκα στὸ νερό. Βγῆκα ἔξω κολυμπώντας καὶ τώρα πάω στὸ Ποὺ-Τό. Ἂν δὲν μοῦ ἔχετε ἐμπιστοσύνη, ἂς ἔρθῃ ἕνας ἀπὸ σᾶς μαζί μου. Δὲν θὰ κάνῃ ἄδικα τὸν κόπο καὶ θὰ γυρίσῃ πίσω φορτωμένος δῶρα. Μὰ δώστε μου πρῶτα κάτι νὰ φάω καὶ μιὰ στεγνὴ ἀλλαξιά.

Οἱ Ἀνναμίτες φάνηκαν διστακτικοί.

Στὸ τέλος ὁ γέρος ξανάρχισε τὴ δουλειά του χωρὶς νὰ δώσῃ καμμιὰ ἀπάντηση κι' οἱ ἄλλοι τὸν μιμήθηκαν.

— Δὲν εἴσαστε καθόλου φιλόξενοι, εἶπε ὁ Ντενῆ ἀγανακτισμένος. Δὲν θὰ ξεχάσω τοὺς καλούς σας τρόπους.

Ὁ γέρος πῆρε μιὰ χούφτα λάσπη ἀπὸ κάτω καὶ τοῦ τὴν πέταξε στὸ πρόσωπο.

— Φύγε ἀπὸ δῶ, παλιόπαιδο! φώναξε. Εἶσαι ἕνας ἀλανιάρης, ἕνας παλιοζητιάνος. Φύγε, γιατὶ ἀλλοιῶς θὰ φωνάξω τὰ σκυλιά μου.

Ὁ Ντενῆ δὲν θέλησε νὰ τὸν βάλῃ σ' αὐτὸν τὸν κόπο. Ἄρχισε πάλι νὰ προχωρῇ μὲ γρήγορο βῆμα, καὶ σὲ λίγο ἔχασε ἀπὸ τὰ μάτια του ἐκείνους τοὺς ἀγροίκους.

Ὁ δρόμος τοῦ φαινόταν ἀτέλειωτος. Ποὺ καὶ ποὺ ἀπαντοῦσε κι' ἄλλους Ἀνναμίτες, ἀλλὰ δὲν θέλησε νὰ τοὺς σταματήσῃ καὶ νὰ ζητήσῃ βοήθεια. Γιὰ ποιὸ λόγο ἄλλωστε; Τὸ ἔβλεπε κι' ὁ ἴδιος πῶς ἡ ὄψη του ἦταν πραγματικὰ ὄψη ἀλανιάρη καὶ πῶς τὸ καλύτερο ποὺ εἶχε νὰ κάνῃ ἦταν νὰ βάλῃ μιὰ ὑπέρτατη προσπάθεια νὰ φτάσῃ γρήγορα στὸ Ποὺ-Τό.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΕΒΔΟΜΑΔΑ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

Ἀγαπητοί μου,

Ο ΡΟΤΑΡΙΑΝΟΣ Ὅμιλος Ἀθηνῶν — διεθνῆς ὀργάνωση ποὺ ἐργάζεται γιὰ τὸ καλὸ τῆς κοινωνίας σ' ὅλο τὸν πολιτισμένο κόσμο — ἔκαμε τὴν περασμένη Παρασκευή, 4 Μαΐου, μιὰ ὡραία γιορτή. Ἦταν ἡ «Ἑβδομάδα τοῦ Παιδιοῦ» — διεθνὴς κι' αὐτή, ποὺ τὴ διοργανώνουν παντοῦ οἱ Ροταριανοί, μὲ σχετικὲς διαλέξεις, ἐκθέσεις, δημοσιεύματα κτλ. — καὶ μ' αὐτὴ τὴν εὐκαιρία ὁ Ὅμιλος ἔκαμε τὸ ἑβδομαδιαῖο του γεῦμα στὸ Μαρασλειο, ποὺ κι' αὐτὸ παρουσίασε κείνη τὴν ἡμέρα τὸ μαθητικό του Συσσίτιο.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ μέλη τοῦ Ὁμίλου, ἦταν καλεσμένοι κι' οἱ δημοσιογράφοι, ποὺ τόσο βοηθοῦν τὴν Ἑβδομάδα τοῦ Παιδιοῦ, καθὼς κι' οἱ ἀντιπρόσωποι διαφόρων σωματείων καὶ ὀργανώσεων ποὺ ἐργάζουνται γιὰ τὸ Παιδί. Ἀλήθεια, πόσες εἶναι αὐτὲς οἱ ὀργανώσεις! Στὶς ἐφημερίδες, ποὺ περιγράφουν τὸ γεῦμα, βλέπω ἕνα μακρότατο κατάλογο, ποὺ μαρτυρεῖ πόσο, τὰ τελευταῖα χρόνια, ἡ κοινωνία προσέχει, προστατεύει τὸ Παιδί, καὶ μεριμνᾶ γιὰ τὴν ὑγεία του, τὴν ἀνατροφή του, τὴν ψυχαγωγία του. Εἶναι ὁ σύλλογος ὁ «Παρνασσὸς» ποὺ διατηρεῖ τὴ μοναδικὴ κι' ἀπαράμιλλη Σχολὴ τῶν Ἀπόρων διαθέτοντας γι' αὐτὴν ὅλους του σχεδὸν τοὺς πόρους· (διαλέξεις, συναυλίες, παραστάσεις, χοροί, ὅλα γιὰ τὴ Σχολή, γιὰ ὅλα τὰ φτωχὰ παιδιά) Εἶναι τὸ Λύκειο τῶν Ἑλληνίδων μὲ τὴ φιλανθρωπική ὑπὲρ τοῦ Παιδιοῦ δράση καὶ τὸ παιδικό του Θέατρο. Καὶ τὸ Πατριωτικὸ Ἵδρυμα μὲ τὸ ἰδιαίτερο σωματεῖο του τῶν «Παιδικῶν Ἐξοχῶν», καὶ ὁ Σύλλογος τῶν Γονέων, κι' ἡ Χριστιανικὴ Ἀδελφότης τῶν Νέων (ἡ περίφημη ΧΑΝ), κι' ὁ Ἐρυθρὸς Σταυρὸς τῆς Νεότητος κτλ. κτλ.

Ὅλων αὐτῶν ἀντιπρόσωποι κάθησαν στὸ γεῦμα μὲ τοὺς Ροταριανούς. Κι' ἀκόμα οἱ καθηγηταὶ καὶ τὰ παιδιὰ τοῦ Μαρασλείου, ἀγόρια καὶ κορίτσια. Ἀπὸ τὸ συσσίτιό τους ἔφαγαν κι' οἱ καλεσμένοι, σὲ τρία μεγάλα τραπέζια ὅπου σερβίριζαν μαθήτριες. Ἡ ὀρχήστρα τους ἔπαιζε γιὰ διασκέδαση. Ὁ πρόεδρος τῶν Ροταριανῶν, ὁ κ. Ἀγαπητός, μίλησε στὴν ἀρχὴ γιὰ τὸ σκοπὸ τῆς συγκέντρωσης, γιὰ τὴν Ἑβδομάδα τοῦ Παιδιοῦ καὶ γιὰ τὶς ὀργανώσεις ποὺ ἐργάζουνται γιὰ τὸ Παιδί. Τὶς ἀνέφερε μιὰ-μιά, παρουσίαζε τοὺς παρόντες ἀντιπροσώπους τους, κι' οἱ συνδαιτυμόνες τοὺς χαιρετοῦσαν μὲ ζωηρὰ χειροκροτήματα. Μιὰ στιγμὴ τὰ χειροκροτήματα ἔγιναν ἀκόμα πιὸ ζωηρά, πιὸ παταγώδη, πιὸ ἐγκάρδια. Ποιὸς ἦταν ὁ ἀντιπρόσωπος ποὺ τὸν χαιρετοῦσαν τόσο πιὸ θερμὰ ἀπὸ τοὺς ἄλλους; — Ἦταν ὁ κ. Παπαδόπουλος, ὁ ἱδρυτὴς καὶ διευθυντὴς τῆς «Διαπλάσεως»! Πολὺ σπάνια πηγαίνει σὲ συγκεντρώσεις. Ἀλλ' αὐτὴ τὴ φορά, βλέποντας στὸ τιμητικώτατο ἔγγραφο ποὺ τὸν προσκαλοῦσε, καὶ τὴν ὑπογραφὴ ἑνὸς παλιοῦ, ἀγαπητοῦ Διαπλασόπουλου — τοῦ κ. Β. Βεκιαρέλη, γραμματέα σήμερα τοῦ Ροταριανοῦ Ὁμίλου — ἀποφάσισε νὰ πάῃ. Καὶ τοῦ ἔγινε «ἀληθινὴ ἀποθέωση». Ἔτσι γράφουν οἱ ἐφημερίδες. Γιατὶ ὅλοι ὅσοι βρισκόνταν στὴν αἴθουσα ἦταν ἢ παλιὰ ἢ σημερινὰ Διαπλασόπουλα. Ἑπόμενως ἤξεραν τὸ ἔργο του, ἤξεραν τί ἐπρόσφερε καὶ τί προσφέρει στὸ Παιδί, μισὸν αἰῶνα τώρα, αὐτὴ ἡ «ὀργάνωση» ποὺ λέγεται «Διάπλασις τῶν Παίδων». Κι' ὅταν εἶδαν τὸν γηραιὸ καὶ θαλερὸ ἱδρυτή της, ποὺ πολλοὶ πρώτη φορὰ τὸν ἔβλεπαν — γιατί, εἶπαμε, ὁ κ. Παπαδόπουλος δὲν φαίνεται συχνά, — κατενθουσιάσθηκαν. Μετὰ τὴν παρουσίαση ἀπὸ τὸν κ. πρόεδρο καὶ τὰ ραγδαῖα χειροκροτήματα ποὺ προκάλεσε, κάποιος ἀπὸ τὴν ὁμήγυρη ρώτησε:

— Πόσα χρόνια βγάζετε τὴ «Διάπλασι», κύριε Παπαδόπουλε;

— Πενήντα ἕξη, ἀποκρίθηκε ἁπλὰ ὁ διευθυντής μας.

Καινούργια χειροκροτήματα, ζωηρότερα:

— Μπράβο! μπράβο! μπρρ!.. μπρρ!..

Τότε ρώτησε κάποιος ἄλλος:

— Μὰ πόσων χρονῶν εἶσθε;

— Ἑβδομήντα ἕξη!

Χάλασε ὁ κόσμος. Χειροκροτήματα, μπράβο, ζήτω, νὰ τὰ ἑκατοστήσῃς! Ὁ κ. Παπαδόπουλος δὲν ἤξερε πῶς νὰ εὐχαριστήσῃ τοὺς καλοὺς ἀνθρώπους ποὺ ἔδειχναν τόσον ἐνθουσιασμὸ καὶ τόσην ἀγάπη σ' αὐτὸν καὶ στὸ ἔργο του. Κι' οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ποὺ τὸν ἀποθέωναν, ἦταν οἱ ἐπίλεκτοι τῆς ἀθηναϊκῆς κοινωνίας...

Μετὰ τὸ γεῦμα, οἱ φωτογραφοπάρτρες τῶν ἐφημερίδων πῆραν διάφορες φωτογραφίες. Σὲ μιὰν ἀπ' αὐτές, δημοσιευμένη στὸ «Ἑλληνικὸν Μέλλον» τῆς 5 Μαΐου, — εἶναι ἕνα μεγάλο γροῦπο ἀπὸ τοὺς Ροταριανούς, τοὺς καλεσμένους των, τοὺς καθηγητὲς καὶ τὰ παιδιὰ τοῦ Μαρασλείου — διακρίνω καὶ τὸ κεφάλι τοῦ κ. Παπαδοπούλου. Καὶ σ' ἄλλες ἐφημερίδες δημοσιεύθηκε αὐτὴ ἡ φωτογραφία καὶ θὰ τὴν εἴδατε καὶ σεῖς. Γνωρίσατε ὅμως τὸν κ. Παπαδόπουλο; Ὅσοι τὸν εἴδατε καμμιὰ φορὰ στὸ γραφεῖο τῆς «Διαπλάσεως» ἴσως. Τοῦ ἔκαμαν, βλέπετε, καὶ τὴν τιμὴ νὰ τὸν βάλουν προστὰ-μπροστά. Στὴ μέση εἶναι ὁ πρόεδρος τῶν Ροταριανῶν, ὁ κ. Ἀγαπητός — ἐκεῖ, πάνω ἀπ' τὰ παιδιὰ καὶ τὰ κορίτσια τοῦ Μαρασλείου — μετὰ τὸν κ. Ἀγαπητό, πρὸς τὰριστερὰ τῆς φωτογραφίας, εἶναι ὁ ροταριανὸς κ. Πετρίδης· καὶ τρίτος ὁ κ. Παπαδόπουλος, σκεπασμένος λιγάκι ἀπὸ τὸ κεφάλι ἑνὸς παιδιοῦ... Τὸν εἴδατε τώρα; Πόσο φαίνεται εὐχαριστημένος. Καὶ μὲ τὸ δίκιο του ὕστερ' ἀπ' ὅσα τοῦ ἔκαμαν στὸ γεῦμα. Φαντάζομαι πὼς δὲν θὰ ξεχάσῃ ποτὲ τὴν ὡραία ἐκείνη ἡμέρα ποὺ τοῦ ἔδειξε χειροπιαστὰ πόσο ἐκτιμᾶ ἡ Κοινωνία τὸ μακραχρόνιο ἔργο του.

Σᾶς ἀσπάζομαι **ΦΑΙΔΩΝ**

Υ. Γ. — Ὅμοια φωτογραφία, σὲ μεγαλύτερο σχῆμα, δημοσιεύθηκε καὶ στὴν «Ἀκρόπολι». **Φ.**

ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΩΝ

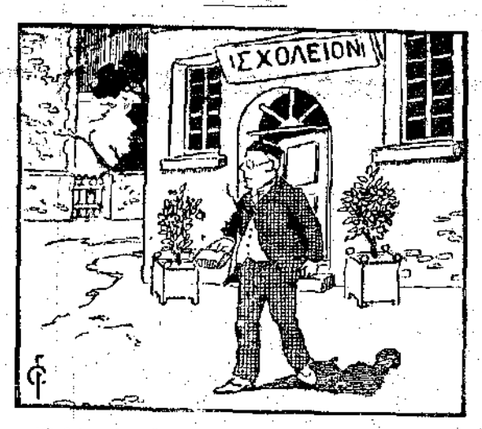

Ὁ δάσκαλος ἔχασε τρεῖς ἀπὸ τοὺς μαθητές του. Μπορεῖτε νὰ τοὺς βρῆτε;

(Ἀνεκοινώθη ἀπὸ τὸν Μ. Γ.)

ΣΕΑΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΑ

Βασίλευεν ὁ ἥλιος τῆς χαρᾶς μου.
Θαμπόφωτο νύχτας πολικῆς
Στὰ βάθια ἀχνοφέγγει τῆς καρδιᾶς μου.
Πανσέδες μελάγχολοι ἀνθίζουν
—Οἱ σκέψεις μου—μέσα στὴν ἀχλὺ
Μιᾶς ρέμβης πικρῆς, νοσταλγικῆς
Καὶ πένθιμοι τόνοι μὲ ραγίζουν,
Κλαίει τῆς ψυχῆς μου τὸ βιολί.

Τῶν ρόδων ἀπόψε μὲ βαραίνει
Ὁ πόνος, σὰ γέρνουν μαραμμένα
Τὸ δειλὶ, Τῶν φύλλων μὲ πικραίνει
Βουβὸ τὸ παράπονο ποὺ σβύνει
Σὲ κρύα φθινόπωρου σιγή.
Γιὰ ὅσα, ἠρηνῶ, ἀγνοημένα
Μέσ' σ' ἄφωνη φθίνουνε ὀδύνη
Ὀλόβαθη κρύβοντας πληγή.

Μικρομέγαλη

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑ ΜΕΣΑ Σ' ΕΝΑ ΠΑΝΗΓΥΡΙ

Στὸ χρυσόξανθο ἐκεῖνο δειλινό, ὅλα γελοῦσαν στ' ἀνθηρὸ περιβόλι. Ἀπ' τὸ περήφανο τριαντάφυλλο — ποὺ στέκονταν ὁλόϊσιο καὶ ντοῦρο — ὡς τὴν ταπεινὴ μαργαριτούλα, ποὺ ἔσκυβε σ' ἀπαλότερο τ' ἀγέρα φύσημα.

Ὅλα, ἄφιναν μιὰ εὐδιά' κι' ὁ ἀτλαζένιος οὐρανός, λὲς καὶ γελοῦσε. Τὸ ρυάκι *που κάτω* σιγομουρμούριζε.

Μιὰ ἐργατικιὰ κοπέλλα, καθισμένη στὸ παράθυρο της, δίπλα στὸ βασιλικό της τραγουδώντας, ἔρραβε, μεθυσμένα ἀπ' τ' ἄρωμά του.

Ὅλα τελοσπάντων εἶχαν πανηγύρι. Ὁ χρυσὸς ἥλιος, μὲ τὴν κατακόκκινή του πορφύρα, πάνω στὰ χρυσά του ἄτια ἔτρεχε ν' ἀναπαυθῆ, στὸ ρόδινό του κρεββάτι.

Ἡ μέρα ἀργὰ-ἀργὰ ξεψυχοῦσε. Καὶ μαζί της καὶ μιὰ μικρὴ ψυχούλα. Μιὰ χνουδάτη πεταλουδίτσα, πεσμένη πάνω *σὲ* μιὰ ἀγριοβιολέττα στὴ χλόη, — σὰν λούλουδο πάνω σ' ἄλλο λούλουδο — ψυχομαχοῦσε. Τὰ φτερουδάκια της τινάζουνταν στ' ἀνθένιο της κρεβατάκι. Γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀφίνοντας τὴν ὑστερνή της πνοούλα, πέταξε σὲ τόπους παραμυθένιους...

Μέσ' στὸ πανηγύρι τῆς χαρᾶς, δὲν κατάλαβε κανεὶς τὸ θλιβερὸ δρᾶμα. Μόνο ἡ ἀγριοβιολέττα ἔχυσε γιὰ τὴν ψυχούλα ἕνα δάκρυ...

Στὸ χρυσόξανθο ἐκεῖνο δειλινό, ὅλα γελοῦσαν στ' ἀνθηρὸ περιβόλι. Ἀπ' τὸ περήφανο ἅλικο τριαντάφυλλο ὡς τὴν ταπεινὴ μαργαριτούλα. Κι' ἡ ἐργατικιὰ κοπέλλα, στὸ παραθύρι της, μεθυσμένη ἀπ' τὸ ἄρωμα τοῦ βασιλικοῦ της, τραγουδώντας ἔραβε, ἔραβε...

Θάλης Βλαστὸς

Η ΑΚΡΟΠΟΛΗ

Κοίταζα ἐκστατικὴ αὐτὸ τὸ *ὑπέροχο* θέαμα. Τί ὀμορφιά, τί μεγαλοπρέπεια! Ὅλη ἡ Ἀκρόπολη βουτηγμένη σὲ μιὰ θάλασσα ἀπὸ φῶς κι' ἀνάμεσ' ἀπ' ὅλα τ' ἄλλα κτίρια ξεχώριζε ἐπιβλητικός, μὰ καὶ ἐλαφρός, αἰθέριος συνάμα ὁ Παρθενώνας. Τὸ δυνατὸ ἠλεκτρικὸ φῶς δυνάμωνε ἀκόμα περισσότερο τὴν ἄσπιλη λευκότητα τοῦ Πεντελικοῦ μαρμάρου, τοῦδινε μιὰ ζωηρὴ ἀναλαμπή, μιὰ ἐκπαγλη ὡραιότητα.

— Τί ὄμορφα ποὺ εἶναι! — φιθύρισα πλημμυρισμένη ἀπ' ἕναν ἀπέραντο θαυμασμὸ γιὰ κείνους ποὺ ἐδημιούργησαν αὐτὸ τὸ ἀριστούργημα.

Σήκωσα τὸ βλέμμα μου στὸν οὐρανό. Λίγα χρυσὰ στίγματα τρεμόσβυναν πάνω στὸ βαθυγάλαζο πέπλο τῆς νύχτας. Τ' ἄλλα τάχε σβύσει τὸ φεγγάρι ποὺ μὲ τὴ χλωμή του λάμψη συμπλήρωνε τὴν ὄμορφη καὶ ποιητικὴ εἰκόνα. Ποτὲ ἡ Ἀκρόπολη δὲ μοῦ φάνηκε ὡραιότερη ὅσο τὸ βράδυ ἐκεῖνο τῆς 25ης Μαρτίου.

Σάφνου ἀντήχησαν στ' αὐτιά μου, σὰ μιὰ παραφωνία μέσ' στὴν τόση ἁρμονία ποὺ βασίλευε, οἱ ἐκνευριστικοὶ ἦχοι ἑνὸς φωνογράφου μαζὶ μὲ τὶς χυδαῖες φωνὲς καὶ τὰ γέλια τῶν ἀνθρώπων τοῦ λαοῦ ποὺ διασκέδαζαν. Γύρισα καὶ κοίταξα περιφρονητικὰ πρὸς τὸ φωτισμένο καφενεῖο. Ἔρριξα κι' ἄλλο ἕνα βλέμμα γεμάτο σέβας καὶ θαυμασμὸ στὸν Παρθενώνα. Τί χτυπητὴ ἀντίθεση παρουσίαζε ὁ 20ὸς μὲ τὸν χρυσὸ αἰῶνα! Ἀπ' τὴ μιὰ μεριὰ, ἡ χυδαιότης, ὁ ὑλισμὸς ἀπ' τὴν ἄλλη ὁ ἰδανισμός, τὸ πνεῦμα.

Ἀγκάθι

ΜΕ ΡΩΤΗΣΕ ΤΟ ΡΟΔΟ

Μὲ ρώτησε τὸ ρόδο στὰ χέρια ποὺ *κρατοῦσα*,

— Γιατί, κυρά μου, εἶσαι πάντα θλιμμένη;

Καὶ τοῦ εἶπα:

— Θλιμμένη; δὲ βλέπεις ποὺ ὅλο γελῶ;

— Γελᾶς, μὰ εἶναι γέλιο ψεύτικο τῶν χειλιῶν μονάχα, ἐνῶ πονεῖ ἡ καρδιά σου. Πολλοὶ τὸ νομίζουν ἀληθινὸ μὰ ἐγώ... ἐγὼ *νοιώθω πόσο πόνεσες* νὰ καταφέρῃς νὰ γελᾶς στὴ θλίψη σου. Γιατὶ τὸ κάνεις αὐτό;

— Γιατὶ εἶναι ὁ κόσμος κακὸς καὶ χαιρέκακος! Γελάει στὸ πάθημα τοῦ ἄλλου.

***

Μὲ ρώτησε τὸ ρόδο:

— Γιατί, *κυρά μου*, κυνηγᾶς πάντα τὸ ἄγνωστο τὸ μυστήριο;

— Γιατὶ ἦταν ἡ ψυχή μου ἄδεια σὰν πρωτανοίξουσε τὸ μυστήριο καὶ τώρα γέμισε ἀπ' αὐτὸ τόσο ποὺ δὲν χωρεῖ πιὰ τίποτα γνωστό, τίποτα ὑλικό.

— Γιατὶ γυρεύεις πάντα τ' ἀδύνατο;

— Γιὰ νὰ νοιώθω, τὸν κόπο ποὺ δίνει ἕνας τέτοιος ἀγώνας ποὺ ἀξίζει νὰ ἐξιλεώνῃ κάθε *ἁμαρτία* καὶ *ποὺ* δίνει τὴ χαρὰ τῆς προσπάθειας γιὰ ἕνα μεγάλο ἄθλο.

***

Μὲ ρώτησε τὸ ρόδο:

— Γιατί, κυρά μου, προτιμᾶς τὸ ταπεινό, τὸ ἄσημο, ἀπ' τὸ μεγάλο, τὸ πλούσιο;

— Γιατὶ γυρεύω τὸ μεγαλεῖο τῆς ψυχῆς!

— Γιατί, λυπᾶσαι ποὺ σωριάστηκε τ' ὄμορφο οἰκοδόμημα ποὺχε κτισθεῖ στὴν ψυχή σου γιὰ κόποια ἄλλη ψυχή; Αὐτὴ πρέπει νὰ λυπᾶται ποὺ δὲ φάνηκε ἄξια γιὰ τέτοια θέση.

— Ὄχι, λυπᾶμαι, νοιώθω ἐγώ, γι' αὐτὸ τὸ γκρέμισμα! Εἶναι τόσο ὀδυνηρὸ νὰ *σβύνεται ἡ ἐκτίμηση* ποὺ εἶχες γι' ἀγαπημένο πρόσωπο, ὅταν δὲν μπορεῖ νὰ σβύστῃ κι' ἡ ἀγάπη.

***

Καὶ μοῦπε τὸ ρόδο:

— Θέλεις τὴ λήθη τῶν πόνων; Θέλεις τὴ χαρὰ τῆς ξένοιασίας;

— Ὄχι, θέλω τὸ λυτρωμὸ *ποὺ βασίζεται* στὴν ἐκπλήρωση τῶν πόθων.

Ἠχὼ

ΜΙΚΡΗ ΛΥΠΗ

Ἕνα κεφαλάκι μικρὸ πλαισιωμένο μὲ μαῦρα μαλλιά, δυὸ ποδαράκια λεπτά, καλαμένια, σὲ παπούτσια ποὺ θάχαν ἀρχεστὰ πιὰ βαρεθεῖ νὰ ζοῦν. Δὲν ἦταν πάνω ἀπὸ ἕξη χρονῶν.

Ἔκλαιγε ἀκουμπισμένος σ' ἕνα δεντράκι τοῦ δρόμου μὲ μιὰ ἄσπρη κουλούρα ψωμὶ στὰ χέρια.

Σταμάτησα. Γύρισε. Τὸ βλέμμα του, ἕνα βλέμμα θολὸ ἀπὸ τὸ δάκρυα ἀνάμεσα σὲ δυὸ σειρὲς κατάμαυρα βλέφαρα, ἔπεσε στὰ μάτια μου. Μὲ κοίταζε σὰν νὰ ζητοῦσε βοήθεια. Τὸν ρώτησα γιατὶ ἔκλαιγε.

— Ὄ ψω... ψω.. μᾶς μὲ τὸ καρότσι του, μοῦ... μοῦδωσε ἄσπρο ψωμὶ ἀντὶ γιὰ μαῦρο καὶ... καὶ ἡ μάννα μου θὰ μοῦ δώσῃ ξύλο, τώρα ποὺ θὰ ξαναπάω μέσα, ἐπειδὴ δὲν τὸ ἄλλαξα.

— Τώρα πέρασε;

— Ναί, *τώρα* ἔστριψε τὴ γωνιά.

— Ἔλα νὰ σὲ πάρω μὲ τὸ ποδήλατό μου νὰ τὸν βροῦμε.

Μιὰ ἀχτίδα ἐλπίδας φώτισε τὸ πρόσωπό του. Τὸν ἀνέβασα στὸ ποδήλατό μου κι' ἄρχισε ἡ καταδίωξη τοῦ ψωμᾶ.

Σὲ λίγο βρέθηκε. Τὸ ψωμὶ ἄλλαξε. Τὰ μάτια του μιὰ λάμπανε, σὰν τὸν ἥλιο ἔπειτα ἀπὸ μπόρα.

Γυρίσαμε. Τὸν ἄφησα *πιροστὰ στὸ* σπίτι του. Δὲν μίλησε. Τὸ βλέμμα του ὅμως ἐκεῖνο ποὺ μὲ κοίταζε, μὲ μάτια γεμάτα ἀπὸ χαρὰ κι' εὐγνωμοσύνη, δὲν θὰ τὸ *ξεχάσω ποτέ*... Ἄξιζε γιὰ ὅλου τοῦ κόσμου τὰ εὐχαριστῶ.

Ἀφρὸς τοῦ Ἰονίου

ΕΡΜΟ ΤΟ ΚΛΟΥΒΙ

Ἦταν νύχτα βαθειά, σκοτεινή. Ὁ οὐρανὸς ἔπαιζε τ' ἄγριο χειμωνιάτικο παιχνίδι του. Βροχή, κρύο δυνατό, βροντὲς καὶ ἀστραπὲς συχνά, ποὺ λές κι' ἤθελαν νὰ δώσουν μιὰ σπίθα φῶς στ' ἀπέραντο τ' οὐρανοῦ μαυράδι.

Χωμένη στὸ κρεβάτι μου ἂν κι' εἶχα τόση νύστα δὲν μποροῦσα νὰ *κοιμηθῶ* Μὲ εἶχε κυριεύσει μιὰ ἀνησυχία καὶ στριφογύριζα ἀπ' ἐδῶ κι' ἀπ' ἐκεῖ μὴ γνωρίζοντας τὸ γιατί. Μήπως εἶχα καμμιὰ *κακὴ προαίσθηση*; Μὴν ξέχασα τίποτα ποὺ ἔπρεπε νὰ τὸ κάνω; Ὄχι. Ἐ! λοιπόν; Γιατί;

Κι' ὅμως! Νά! ἐνῶ σὲ λίγο κάπως ἡσύχασα καὶ νόμισα πὼς θ' ἀποκοιμηθῶ. Ἄξαφνα, κοιτάζοντας στὸ παράθυρο, ἄχ! ἀκούω μιὰ ἀγαπημένη μου φωνούλα, ἀδύνατη πολὺ τώρα, νὰ φωνάζῃ πονετικά.

— Τσίου, τσίου.

Θυμήθηκα... Σηκώνουμαι ἀπότομα ἀπ' τὸ κρεβάτι, καὶ μὲ τὴ νυχτικιὰ καθὼς ἤμουν, ἀψηφώντας τὸ κρύο, ἀνοίγω διάπλατα τὸ παράθυρο καὶ κατεβαίνω τὸ παγωμένο κλουβὶ τοῦ γαρδελιοῦ μου πού... τὸ εἶχα ξεχάσει ἔξω...

Ἀνάβω ἀμέσως τὸ ἠλεκτρικό, κι' ἐ-

νῶν τά δάκρυα κυλοῦσαν ἀπ' τά μάτια, σάν τά νερά ποὺ ἔτρεχαν ἀπ' τὸ κλουβί, ἀντικρύζω. «μισοπεθαμένο» τ' ἀγαπημένο μου γαρδέλι, μὲ κόπο — μόλις — ν' ἀνασηκώνῃ τὶς βαρειές του φτερούγες. Τὸ βγάζω ἔξω ἀφίνοντας καὶ πάλι ἔρμο σὰν πρῶτα τ' ὡραῖο κλουβί. Τὸ ζέσταινα, τὸ περιποιήθηκα πολὺ μ' ἀλλίμονο! ἐκεῖνο, τίναξε γιὰ μιὰ ἀκόμη φορὰ τὴ φτερούγα του σὰν γιὰ ἀποχαιρετισμό, κελάδησε μὲ καϋμὸ ἕνα «τσί» καὶ,.. ἔσβυσε. Πόνο ποὺ μ' ἄφησε... Χρυσό μου γαρδέλι... ἐγὼ πού τ' ἀγαποῦσα... τὸ σκότωσα...

Τὸ κρύο μ' εἶχε πιὰ τσακίσει κι' ἔπεσα γρήγορα στὸ κρεβάτι. γιὰ νὰ μὴν πιάσω καμμιὰ πούντα, φέροντας καὶ τὸ πεθαμένο πουλάκι, στὸ προσκέφαλό μου.

Καϊμένα πουλάκια! νὰ σᾶς ἀγαπᾷ κι' ὅμως ν' ἀτυχῆτε τόσο μαζί μου. Τὸ ἕνα μοῦ πνίγηκε στὸ μπάνιο του, ἄλλο μοῦ τῶφαγε ἡ λαίμαργη γατούλα, καὶ τοῦτο ἀπ' ἀμέλειά μου τὸ συνεπῆρε ἡ χειμωνιάτικη ἄγρια βραδυά.

Ἔπεσα τὸ κρεβάτι μὲ τύψη βαθειὰ στὴν ψυχή, ἐνῶ κι' ὁ οὐρανός, μαζί μου, ἔρριχνε ἀκόμη δάκρυα...

Μελαγχολική Ὀνειροπόλος

ΜΙΛΟΥΝ ΤΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ

Σὲ περιβόλι ἀνθόσπαρτο ἐμπῆκα μιὰ [βραδυὰ
Κι' ἦταν ἐκεῖ ἀτέλειωτη ἡ χάρη κ' [εὐωδιὰ
Καὶ μέσα στὴ χαρούμενη τῆς νύχτας [σιγαλιὰ
Τῶν λουλουδιῶν μοῦ φάνηκε ν' ἀκούω [τὴν λαλιά.

Τὸ ρόδο ἐκαμάρωνε τὴ χάρη κι' ὁμορ- [φιά του
Καὶ κεῖ ποὺ ἔχυνε γλυκὰ τὴν τόση [μυρουδιά του
—Εἶμαι ἐγώ, ψιθύριζεν, ὁ βασιλιὰς δῶ [πέρα
Γιατ' εἶμαι πρῶτος στ' ἄρωμα καὶ νύ- [χτα καὶ ἡμέρα

—Μὰ καὶ ἐγώ, τοῦ ἀπαντᾶ δειλὰ-δειλὰ [ὁ κρίνος
Ἔχω πολλὰ χαρίσματα γιατ' εἶμαι γὼ [ἐκεῖνος
Ποὺ στὴν Παρθένα ἀγνὴ χαρὰ τὸ ἀ- [ρωμά του δίδει
Καὶ εἶμαι γὼ τῆς Παναγιᾶς τ' ἀτίμη- [το στολίδι

Καὶ ὁ φτωχὸς ὁ μενεξὲς σὲ μιὰ γωνιὰ [χωμένος
Κι' αὐτὸς μιλάει ντροπαλὸ καὶ λέει [φοβισμένος
—Εἶμαι καὶ γὼ τὸ λούλουδο ὅπου μεθᾶ [καθένα
Καὶ τοῦ Θεοῦ τὰ πλάσματα τὰ κάνει [εὐτυχισμένα

Μὰ τότε ἡ ἀγράμπελη ἡ μυριοανθι- [σμένη
Ποὺ εἶναι ἐκεῖ παράμερα στὸν κῆπο [φυτρωμένη
—Μὴν πιάνεσθε ἀνώφελα, στὰ λούλου- [δα φωνάζει
Γιατὶ καθένα ἀπὸ σᾶς ποὺ τῶρ' ἀνα- [στενάζει, ἔχει δική του χάρη
Κι' ἀπ' τὸν καλό μας τὸ Θεὸ ἔχει ἐ- [κεῖνη πόρει

Μπουμπουλίνα

ΤΟ ΔΕΝΤΡΟ

Ἔξω βρέχει. Ὁ οὐρανὸς εἶναι σκοτεινιασμένος. Ἐγὼ μὲ κολλημένη τὴ μύτη μου στὸ τζάμι κοιτάζω τὴ βροχὴ ποὺ πέφτει.

Τὰ πουλιὰ χτυπημένα ἀπὸ τὸ νερὸ βγάζουν μικρὲς τρομαγμένες φωνούλες. Σὲ τίποτα ἐπάνω δεν σταματῶ τὸ μάτι μου. Γυρίζει, στριφογυρίζει σάν κάτι νὰ θέλῃ νὰ ἐξακριβώσῃ ἀπ' ὅλη αὐτὴ τὴν κίνηση ποὺ γίνεται στὴ φύση.

Ἔξαφνα μ' ἕνα παράξενο τρόπο τὸ βλέμμα μου σταματᾶ σ' ἕνα δέντρο. Τὸ βλέπω νὰ κουνιέται δεξιὰ κι' ἀριστερά, νὰ σεῖ τὰ φύλλα του λυπημένα.

Φαίνεται σὰν νὰ εἶναι πολὺ λυπημένο. Τὴ λύπη του αὐτὴ τὴν ἐξηγῶ: Ὄχι ὅτι αὐτὸ τὸ δέντρο εἶναι λυπημένο ἐπειδὴ εἶναι ἀσυνήθιστο ἀπὸ βροχές, οὔτε, γιατὶ τὸ δέντρο φαίνεται ὅτι εἶναι γέρικο. Ἀλλὰ μοῦ φαίνεται ὅτι τὸ δέντρο εἶναι λυπημένο γιατὶ ἀποχωρίζεται τὰ φύλλα του ποὺ πέφτουν παραμένα ἀπ' τὸ νερό. Ἴσως ὅμως τὸ δέντρο νὰ μὴν εἶναι οὔτε καὶ γι' αὐτὸ λυπημένο.

Τάχα ἀφοῦ εἶναι γέρικο δὲν ἔχει συνηθίσει σὲ τόσα χρόνια ἀποχωρισμὸ ἀπὸ τὰ φύλλα του; Σὲ τόσους χειμῶνες; Καὶ στὸ τέλος δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω καλά, γιατὶ τὸ δέντρο κουνεῖ λυπητερὰ τὰ κλαδιά του.

Εὐαίσθητη Καρδούλα

ΤΑ ΟΛΟΓΛΥΚΑ ΒΡΑΔΥΑ

Τοῦ Ἀπρίλη τοῦ Μάη
Τὰ ὁλόγλυκα βράδυα
Ποὺ λάμπουν πετράδια
Ψηλὰ στ' οὐρανοῦ

Τὴν ὄψη, τ' ἀστέρια,
Χαρὲς περασμένες
Μισοξεχασμένες
Μοὺ φέρνουν στὸ νοῦ.

Τὰ δέντρα χαϊδεύει
Φυσώντας τ' ἀγέρι
Καὶ μένα μὲ φέρει
Σ' ἡμέρες παλιές.

Καὶ κάποιων προσώπων
Ποὺ ἔχουνε φύγει
Μπροστά μου ξανοίγει
Εἰκόνες θαμπές.

Τ' ἀστέρια ποὺ λάμπουν
Ψηλὰ σὰ ματάκια
Γλυκὰ τὰ βραδάκια
Κοιτάζουν τὴ γῆ.

Τὴ νύχτα μοῦ δείχνουν
Ποὺ ἀκόμα μοῦ μένει
Καὶ πῶς μὲ προσμένει
Καινούργια μι' αὐγή.

Ἀμάραντος

ΕΛΑ, ΤΩΡΑ ΠΟΥΡΘΕ Η ΑΝΟΙΞΗ

Τώρα ποὺ ἦρθε ἡ Ἄνοιξη καὶ τὰ λειβάδια σκεπάστηκαν μὲ τὸ ποικιλόχρωμο πέπλο τους θάθελα νὰ ἤσουνα κοντά μου.

Νὰ πᾶμε πάλι στὸ δάσος καὶ καθισμένες κάτω ἀπ' τὰ πυκνόφυλλα πλατάνια ν' ἀκούσουμε τὰ γλυκὰ κελαδήματα τῶν πουλιῶν ποὺ τόσο ὄμορφα συνδυάζονται μὲ τὸ μουρμούρισμα τοῦ νεροῦ καθὼς κυλᾶ ἀναμέσα στὴ χλόη

Νὰ θαυμάσουμε ἀπ' τὸ ἀνοικτὸ παράθυρο τὴν χρυσοκόκκινη δύση ἢ τὶς σελληνόφωτες βραδυὲς καθισμένες σὲ κάποιο βράχο.

Νὰ μαζέψουμε πάλι λουλούδια στοὺς ὁλάνθιστους ἀγρούς. Ἡ φύση δὲν μοῦ φαίνεται τόσο ὄμορφη χωρὶς ἐσένα.

Δὲν μπορῶ νὰ ξεχάσω τὴ βαθειὰ φιλία ποὺ μᾶς ἕνωσε μὲ τὴ βαρειὰ της ἀλυσίδα.

Θυμᾶσαι; Τὸ χειμωνιάτικο ἐκεῖνο πρωϊνὸ ποὺ ἔφυγες μοῦπες:

— Μὴν κλαῖς, θάρθω γρήγορα πάλι, θάρθω μαζὶ μὲ τὴν Ἄνοιξη.

Ἡ γελαστὴ κοπέλα ἔφθασε· ἐσὺ ὅμως ὄχι. Σὲ καρτερῶ κάθε μέρα. Ἔλα τῶρα ποὺ ἦλθε ἡ Ἄνοιξη καὶ τὰ λειβάδια σκεπάστηκαν μὲ τὸν ποικιλόχρωμο πέπλο της.

Ἀγνὴ Καρδιὰ

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

ΑΣΤΕΙΑ ΤΟΥ ΙΕΡΟΚΗ

1. Ἕνας σχολαστικὸς πουλοῦσε τὸ σπίτι του. Γιὰ νὰ δείξῃ λοιπὸν πὼς ἦταν καλό, πῆρε μιὰ κέτρα ἀπ' αὐτὸ καὶ τὴν τριγύριζε γιὰ δεῖγμα.

2. Ἕνας σχολαστικὸς ἔμαθε πὼς ὁ κόρακας ζεῖ διακόσια χρόνια. Καὶ γιὰ νὰ ἰδῇ αὐτὸ τὸ περίεργο, ἀγόρασε ἕνα κόρακα καὶ τὸν ἔτρεφε.

3. Ἕνας σχολαστικὸς συνάντησε στὸ δρόμο τὸ γιατρό του. Καὶ τοῦ εἶπε: «Νὰ μὲ συγχωρέσῃς, γιατρέ, ποὺ δὲν ἀρρώστησα τόσον καιρό».

4. Ἕνας σχολαστικὸς θέλησε νὰ περάσῃ ἕνα ποτάμι. Καὶ μπῆκε σ' ἕνα πλοῖο κυβάλλα πάνω σ' ἕνα ἄλογο. Ὅταν τὸν ρώτησε κάποιος γιατὶ τὸ ἔκανε αὐτό, ἀπάντησε: «Βιάζομαι!»

5. Ἕνας σχολαστικὸς θέλησε μιὰ φορὰ νὰ κολυμπήσῃ, ἀλλὰ κόντεψε νὰ πνιγῇ. Ὁρκίστηκε λοιπὸν νὰ μὴν ξαναμπῇ στὴ θάλασσα, ἂν δὲν μάθῃ πρῶτα κολύμπι.

(Ἐλεύθερη μετάφραση)

Δοξασμένο Τριπολιτσοτάκι

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Τὸ μάτι τῆς ἀδελφῆς τῆς *Ξεπεσμένης Λαίδης* εἶναι κόκκινο καὶ πρισμένο. Μὰ πρέπει νὰ βγῇ ἔξω...

— Πῶς θὰ βγῶ, λέει, μ' αὐτὸ τὸ μάτι ἔξω;

Κι' ἡ *Ξεπεσμένω Λαίδη*: — Οὔφ, καϊμένη... Καὶ δὲν βγαίνεις μὲ τὸ ἄλλο;

(Γεγονὸς) *Ρέλια*

***

Στὰ μαθηματικὰ ὁ *Κοζάκος τοῦ Ντόν* σχηματίζει τοὺς κύκλους του, μὲ δίφραγκα.

— Νὰ πάρῃς ἕνα διαβήτη, παιδί μου τοῦ λέει ὁ καθηγητής. Ἂν θέλῃς νὰ κάνῃς ἕναν μεγαλύτερο κύκλο μὲ τί θὰ τὸν φτιάξῃς;

Κι' ὁ *Κοζάκος τοῦ Ντόν*:

— Μὲ τάλληρο, κύριε καθηγητά!

(Γεγονὸς) *Λεβάντα*

***

— Τοῦτο δὲν ἔβαλες ἀκόμη τὶς κάλτσες σου;

— Μὰ δὲν μπορῶ, μαμμάκα μου, νὰ βρῶ ποιὰ εἶναι γιὰ τ' ἀριστερὸ καὶ ποιὰ γιὰ τὸ δεξὶ πόδι!

Θάλης Βλαστός

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 42 ὁδὸς Ἐδριτίδου τὴν 9 Μαΐου 1934

ΔΕΝ παραλαμβάνω γράμματα μὲ ἀνεπαρκὲς γραμματόσημο: ζυγίζετέ τα! —Δὲν ἀπαντῶ σὲ ἀπορίες ποὺ τίς λύνει ὁ 'Οδηγὸς τῶν Συνδρομητῶν: διαβάστε τον!

ΕΚΤΟΣ ἐκείνων ποὺ τοὺς δημοσιεύθηκε ἤδη ἀπό μιὰ Πνευματικὴ Ἄσκησις, ἔλαβα καὶ τὴν συλλογὴ τῆς *Δανάης*. Ὅλες-ὅλες καμμιὰ σαρανταριὰ συλλογές. Δὲν φθάνουν βέβαια γιὰ ἕνα χρόνο, ἐλπίζω ὅμως, ὥς τὸ τέλος τῆς προθεσμίας—20 Μαΐου—νὰ λάβω ἄλλες τόσες. Ἂν λάβω λιγώτερες, τότε θὰ προκηρύξω πιὸ γρήγορα—μετὰ ἕξη μῆνες νέο Διαγωνισμό.

Πολὺ ὄμορφο τὸ ἀνοιξιάτικο γράμμα σου, *Πριγκιπέσσα*. Καὶ μιὰ ποὺ μοῦ θυμίζεις ἐσύ τὰ ὡραῖα αὐτὰ λόγια τοῦ Λογκφέλλου γιὰ τὴν ἄνοιξη, θὰ σοῦ θυμίσω κι' ἐγὼ δυὸ ὡραῖους στίχους τοῦ Πετράρκα, ποὺ κάποτε ἴσως θὰ τοὺς διάβασες, ἀφοῦ σάρεσε τόσο ἡ ποίησή: «Ὦ ἄνοιξη, νιότη τοῦ χρόνου! ὦ νιότη, ἀνοιξη τῆς ζωῆς». Καὶ σὺ λοιπὸν στὴν ἄνοιξη τῆς ζωῆς σου βρίσκεσαι· πὼς νὰ μὴ σὲ συγκινῇ ἡ ἄνοιξη τοῦ χρόνου;...

Γέλασα μὲ τὸ πάθημά σου, *Παυσανία Ἀνδριτσανίτη*, ποὺ πῆρες τοὺς ἐκδρομεῖς ἐκείνους γιὰ λογοτέχνες κι' ἔβαχνες νὰ κατλύσῃς τὸν κ. Ξενόπουλο. Μὰ πότε ἔγραψαν οἱ ἐφημερίδες πὼς θὰ ἔρχόταν στὴν Ἀνδρίτσαινα; δὲν τὸ εἶδα... Δὲν κατάλαβα καλὰ τὴν ἀπορία σου γιὰ τὴ νηστεία (κι' ὄχι νεστεία ὅπως τὴ γράφεις, ἀπὸ ἀπροσεξία βέβαια)· ἔννοεῖς ἂν εἶναι ὠφέλιμη καὶ στὸ σῶμα ὅπως στὴν ψυχή; Ἀλλὰ τότε γιατὶ λές πὼς ἡ μικρὴ κατάχρηση δὲν βλάπτει; Ἐξηγήσου καλύτερα.

Ὥραία μοῦ περιγράφεις, *Πρίγκιψ Σερνέν*, αὐτὴ τὴ λιτανεία τοῦ Ἐπιταφίου, ποὺ γίνεται στὴ Ζάκυνθο—μιὰ μόνο—τὴ νύχτα πρὸς τὰ ξημερώματα τοῦ Μεγάλου Σαββάτου. Κι' ὁ κ. Φαΐδων, ποὺ τὴ θυμᾶται ἀπὸ τὰ παιδικά του χρόνια, μοῦ λέει πὼς εἶναι θαυμάσιο θέαμα ὁ χρυσὸς Ἐπιτάφιος ἀνάμεσα στὰ μύρια φαναράκια. Ἐδῶ πάλι, τὸ βράδυ τῆς Μεγ. Παρασκευῆς, γίνονται πολλές. Κάθε ἐκκλησιὰ βγάζει τὸν Ἐπιτάφιό της καὶ γιὰ πολλὴν ὥρα δὲν βλέπεις στοὺς δρόμους παρὰ τοὺς πύρινους ποταμούς, ποὺ σχηματίζονται ἀπὸ τὰ κεράκια ποὺ κρατοῦν οἱ ἀκολουθοῦντες. Τὸ θέαμα ἐδῶ εἶναι λαμπρότερο, μεγαλοπρεπέστερο· ἀλλὰ στὴ Ζάκυνθο, λέει ὁ κ. Φαΐδων, εἶναι κατανυκτικώτερο.

Ἔλαβα καὶ τὸ 3ο τεῦχος (Μαΐου) τοῦ μαθητικοῦ περιοδικοῦ «Μαθητικὴ Ψυχὴ» ποὺ βγαίνει στὴν Ἀνδρίτσαινα ἀπὸ τὸ ἐκεῖ Γυμνάσιο. Τὰ καλὰ παιδιὰ μοῦ ζητοῦν συγγνώμη ποὺ δὲν μ' εὐχαριστήσαν γιὰ ὅσα ἔγραψα γιὰ τὸ περιοδικό τους. Δὲν πειράζει. Ἔκαμα τὴν παρατήρηση γιατὶ ἐνόμιζα πὼς ἴσως δὲν τὰ εἶχαν ἰδεῖ.

Ὅλα γενικῶς τὰ ἔλαβα, *Λυσόχαρτο*, καὶ τὴ Σημείωση τῶν Βιβλίων σου καὶ τὴ Στατιστική σου. Ἀκόμη ὁ κ. Ξενόπουλος, ἀπὸ τὸ Βιβλιοπωλεῖο τῆς Ἑστίας, ὅπου κάποιος τάφησε γι' αὐτὸν ἔλαβε τὰ ἑξῆς: «Λορέντσος Μαβίλης», «Τὰ γενέθλιά μου» (αὐτὸ τὸ εἶχες στείλει καὶ σὲ μένα καὶ τὸ βρῆκα ἀκατάλληλο γιὰ παιδιά), «Τὸ τσακμάκι», «Ὁ Δημητράς». Ἀλλὰ οὔτε γράμμα, οὔτε σημείωμα, οὔτε προφορικὴ παραγγελία. Καὶ σὲ ρωτῶ: εἶναι γιὰ μένα; Σοῦ ἔστειλα τὸ «Ἀνάμεσα σὲ τρεῖς γυναῖκες» μὲ αὐτόγραφο τοῦ κ. Ξ.

Καθὼς θὰ εἶδες, *Τζιτζίκι*, τὸ «Χελιδόνι» σου δημοσιεύθηκε στὸ 220 φύλλο. Ἀλήθεια, ὅλοι θαπόρησαν πὼς, ἐνῷ τὸ σύσταινα στὸ 206, δὲν ὑπῆρχε στὴ *Σελίδα* αὐτοῦ τοῦ φύλλου. Ἀλλὰ ἰδοῦ πὼς συνέβη: ἔταν τὸ σύστησα, τὸ εἶχα ἤδη στείλει στὸ τυπογραφεῖο, μαζὶ μὲ πολλὰ ἄλλα κομμάτια, ποὺ δὲν ἐχώρασαν ὅμως ὅλα, καὶ μερικὰ—ὅπως συχνὰ συμβαίνει—ἔμειναν γιὰ τὸ ἑπόμενο καὶ... τὸ μεθεπόμενο. Ἔξασα νἀλλάξω καὶ τὴ φράση μου στὴ σύσταση—ὅηλ. ἀντὶ «δημοσιεύεται σήμερα», νὰ βάλω «ἐνεκρίθη καὶ θὰ δημοσιευθῇ προσεχῶς»—κι' ἀπ' αὐτὸ ἡ μεγάλη ἀπορία...

Ὄχι, *Χρυσὴ Πεταλουδίτσα*, δὲν εἶναι καμμιὰ ἀνάγκη νὰ σπᾷς τὸ κεφάλι σου γιὰ νὰ βρίσκῃς «ἀπορίες». Ὅταν ἔχῃς καμμιά, μοῦ τὴ γράφεις· ὅταν δὲν ἔχῃς, μοῦ γράφεις ἁπλῶς νέα σου, ἐντυπώσεις σου, σκέψεις σου κτλ. Γιατὶ δὲν εἶναι καμμιὰ ἀνάγκη νἄχῃς πάντα «ἐκτενῆ ἀπάντηση». Τὸ κυριώτερο εἶναι νὰ λαβαίνω συχνὰ γράμματά σου, νὰ βλέπω τί γίνεσαι, τί κάνεις, καὶ νὰ σοῦ ἀπαντῶ, ἔστω, μὲ λίγα λόγια, γιὰ νὰ βλέπῃς καὶ σὺ πὼς τὰ διάβασα. Ἡ καλλιγραφία σου μπορεῖ νὰ μὴν ἦταν περίφημη, σοῦ ἔβαζα ὅμως Β' Ἔπαινο γιὰ τὴν πολὺ ἀξιέπαινη προσπάθεια ποὺ παρατήρησα νὰ γράψῃς τὴ

> *Παρακαλῶ πολὺ ὅσους χρωστοῦν τὴ συνδρομή τους νὰ τὴ στείλουν τὸ γρηγορώτερο. Ἂς ἔχουν ὑπ' ὄψει τους, ὅτι οἱ συνδρομὲς αὐτὲς εἶναι ὁ μόνος μου πόρος· ἡ καθυστέρηση ἑπομένως δυσκολεύει πολὺ τὸ ἔργο μου ποὺ ἀπαιτεῖ ὄχι μόνο μεγάλους κόπους, ἀλλὰ καὶ μεγάλα ἔξοδα.*

Συλλογή σου καθαρά. Χαίρω γιὰ τὶς φίλες ποὺ μοῦ προετοιμάζεις.

Βοεροπούλα, θὰ εἶδες τὴν ἔγκριση τοῦ φευδωνύμου σου. Χαίρω πολὺ γιὰ τὴ γνωριμία, ἂν καὶ μποροῦσε νὰ γίνῃ νωρίτερα, ἀφοῦ εἶσαι συνδρομήτρια τρία χρόνια. Καί, νὰ γράφῃς συχνά. Σοῦ ἔστειλα ὅ,τι ἐζήτησες.

Πολὺ χαρούμενος σήμερα ὁ *Ἰπτάμενος Ἀετός*. Ἔλαβε τὴν εὐκαιρία «νὰ μοῦ ἀποδείξῃ καὶ ἐμπράκτως τὴν ἀγάπη του», δηλαδὴ νὰ ξεσπαθώσῃ. Τέν εὐχαριστῶ πολύ. Ἔλαβα καὶ τὰ γράμμα τοῦ νέου μου φίλου καὶ τοῦ ἐνέκρινα τὸ φευδώνυμο *Ἐφηβος Πειραιῶς*. Ἐλπίζω νὰ μοῦ ξαναγράψῃ γρήγορα.

Πολὺ μ' εὐχαριστήσε τὸ γραμματάκι σου, *Ἐλένη Γ. Μάρδα*. Ναί, νὰ πάρῃς καὶ φευδώνυμο καὶ νὰ μοῦ γράψῃς συχνὰ ἀπὸ τὴν Πάρνηθα ὅπου θὰ πᾷς τὸ καλοκαίρι. Νὰ διαβάζῃς καὶ τὸ «Σκαλιστήρι». Δὲν ξέρω πόσων χρονῶν εἶσαι, ἀλλὰ ξέρω πολλὰ μεγάλα παιδιὰ ποὺ τὸ παρακολουθοῦν μ' εὐχαρίστηση.

Καὶ τὸ δικό σου γραμματάκι πολὺ μ' εὐχαριστήσε, νέε μου φίλε *Νῆκο Μυλωνᾶ*. Ναί, κι' ἄλλα Διαπλαφόπουλα ἔχουν τὴν ἡλικία σου καὶ πολλὰ ἀπ' αὐτὰ λαβαίνουν μέρος καὶ στὴν κίνηση. Σὺ λές πὼς πρέπει νὰ περάσουν τρία χρόνια. Πολλὰ εἶναι! Μὲ τὸ ζῆλο ποὺ ἔχεις, ἀφοῦ μάλιστα εἶσαι καὶ τόσο καλὸς μαθητής, ἐγὼ λέω πὼς πρὶν περάσῃ ἕνας χρόνος θὰ μοῦ ζητήσῃς νὰ σοῦ ἐγκρίνω φευδώνυμο.

Καὶ εἶναι πραγματικῶς «ἁμάρτημα» αὐτὸ ποὺ μοῦ ξεφωνολογεῖσαι, *Δοξασμένο Τριπολιτσοτάκι*. Γίνεται «νὰ μὴ θέλῃς νὰκούσῃς» τὴ δημοτική, τὴ γλῶσσα τῶν δημοτικῶν μας τραγουδιῶν, τὴ γλῶσσα τῶν μεγάλων μας ἐθνικῶν ποιητῶν, τὴ γλῶσσα ὅλης σχεδὸν τῆς νεωτέρας μας λογοτεχνίας; Εἶναι σὰ νἀρνήσαι τὸ μιαῦ τοῦλαχιστον ἔθνος! Δὲν σοῦ λέω νὰ μὴν ἀγαπᾷς καὶ τὴν καθαρεύουσα — ποὺ εἶναι σχεδὸν ἡ ἀρχαία — οὔτε νὰ μὴ τὴ σπουδάζῃς μὲ ζῆλο, ἀφοῦ τόσο χρειάζεται. Ὄχι ὅμως καὶ νὰ μὴ θέλῃς νἀκούσῃς τὴ δημοτική. Αὐτὸ δὲν ἐπιτρέπεται σ' ἕνα Ἑλληνόπουλο, Τριπολιτσοτάκι, καὶ μάλιστα Διαπλασόπουλο.

Ἀθῶα Ὑπαρξις, σοῦ ἐξέλεξα αὐτό, γιατὶ τὸ εἶχες σημειώσει πρῶτο. Ναί, μιὰ μικρὴ βοήθεια στὴ δύνθεση Ἀσκήσεων, ἢ καὶ σ' ἄλλους Διαγωνισμούς, ἀπὸ ἕνα μεγαλύτερο, ἐπιτρέπεται. Ὄχι ὅμως καὶ μεγάλη. Ἔννοεῖς βέβαια τί θέλω νὰ πῶ... Σ' εὐχαριστῶ ποὺ φροντίζεις καὶ γιὰ τὴ διάδοσή μου. Ναί, πολὺ εὐχαρίστως. Νἀρθῇς στὸ γραφεῖο μου, νὰ σὲ γνωρίσω.

Τί μοῦ λές, *Γλυκειὰ Παρηγορειά*; πρωταπριλιὰ λοιπὸν ἦταν τἀρραβωνιάσματα τῆς *Μ. Ὀνειροστόλου*; Τὴ βρίσκω ἄτοπη. Καταλαβαίνω πὼς δὲν τὴν κάνατε γιὰ νὰ γελάσετε μένα, παρὰ μερικὲς γνωριμες καὶ φίλες σας. Πάει ὅμως νὰ γράφετε καὶ νὰ κάνετε νὰ δημοσιευθῇ πὼς ἀρραβωνιάσθηκε ἕνα κορίτσι;... Σ' αὐτὰ ἀπάνω θὰ σοῦ ἔλεγα περισσότερα, ἀλλὰ πρέπει νὰ σοῦ ἀπαντήσω στὸ ἄλλο, δὲν μοῦ φαίνεται πὼς πρέπει νὰ φοβᾶσαι μὴν ἀπορριφθῇς, γιατὶ στὶς εἰσαγωγικὲς τοῦ Πανεπιστημίου δὲν ζητοῦν ὅσο μεγάλα πράγματα νομίζεις. Ἐπιτέλους μελέτησε τὸ καλοκαίρι, πάρε κι' ἕναν καλὸ προγυμναστή, νὰ εἶσαι σίγουρη. Ἄλλο πρᾶγμα μανησυχῇ ἐμένα: Εἶναι βέβαιο πὼς θἀδιορισθῇς ἀμέσως ἄρα πάρῃς τὸ πτυχίο σου; Πολὺ ἀμφίβολο. Κι' εἶναι φρόνιμο νὰ θυσιάσῃς τὴν προίκα σου γιὰ νὰ σπουδάσῃς, ἀφοῦ οἱ γονεῖς σου σοῦ λένε πὼς κατόπι δὲν μπορεῖς νἄχῃς καμμιὰν ἀπαίτηση; Ἐγὼ στὴ θέσῃ σου θὰ δίσταζα πολύ. Καὶ στὸ τέλος, μοῦ φαίνεται, θἀποφάσιζα νὰ μὴν κάμω αὐτὸ τὸ *σάλτο μορτάλε*... Πάλι, ἂν νομίζῃς πὼς θὰ σταθῇς στὰ πόδια σου, ἂν ἡ κλίση σου στὴ φιλολογία εἶναι ἀκατανίκητη, ἂν δὲν σὲ τρομάζῃ ἡ βιοπάλη ποὺ ζῶσς σὲ περιμένει—κάμε τὸ κι' ὁ Θεὸς βοηθός!

Μαραμένο Τριαντάφυλλο, χαίρω ποὺ εἶσαι τώρα καλά. Οὔτε μ' ἐνοχλεῖς οὔτε μὲ κοπιάζεις νὰ μοῦ γράψῃς ὅσο συχνὰ θέλεις, ἀπεναντίας μ' εὐχαριστεῖς. Δὲν ἀπορῶ ποὺ πηγαίνεις τόσο καλὰ στὰ μαθήματα, ἀφοῦ εἶσαι μιὰ τόσο καλὴ Διαπλασοπούλα καὶ μοῦ ἔχεις τόση ἀγάπη. Ὅλα τὰ παιδιὰ ποὺ μἀγαποῦν, ἀγαποῦν ἐπίσης καὶ τὰ μαθήματά τους. Τὸ κομμάτι σου θὰ τὸ διαβάσω μὲ τὴ σειρά του. Σοῦ ἔστειλα τὸ 160 φύλλο.

Πολὺ ἐνδιαφέροντα ἀλ' αὐτὰ ποὺ μοῦ γράφεις, *Σίλλερ*. Πολὺ δύσκολο νἀνατυπωθῇ ὁ τόμος τοῦ 1918 κι' ἔτσι δὲν θὰ μάθῃς τί ἀπέγειναν οἱ ἥρωες τῆς «Μυστηριώδους Νήσου», γιατὶ οὔτε σὲ βιβλίο δὲν ὑπάρχει αὐτὸ τὸ μυθιστόρημα. Ἐκτὸς ἂν τὸ βρῇς γαλλικά. Ὁ «Ἄστρος Λύκος» θὰ τελειώσῃ ὕστερ' ἀπὸ λίγα φύλλα, δὲν ἀποφάσισα ὅμως ἀκόμα περὶ τοῦ... σταδόχου του.

Τρύπα στὸ Νερό, Φιφίκα, Ἀγνὴ Καρδιά, Βάνδ., Κοκκινοσκουφίτσα, καλά μου παιδιά, καὶ τὰ δικά σας ἐκτενῆ κι' ὡραιότατα γράμματα διάβασα μὲ μεγάλη εὐχαρίστηση, δυστυχῶς ὅμως ὁ χῶρος δὲν μοῦ ἐπιτρέπει νὰ σᾶς ἀπαντήσω ἐκτενέστερα. Νὰ τὰ φύλαγα γιὰ τὸ ἑπόμενο; Ἤταν ἤδη παλιὰ καὶ θὰ πάλιωναν πολύ. Καλύτερα νὰ μοῦ ξαναγράψετε.

ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς *Α' Περιόδου* (1879 — 1893) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς τρεῖς: 7ος, 14ος, καὶ 18ος. Ἕκαστος τόμος δρχ. *25*, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος δρχ. *28,50* διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δρχ. *40* διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς *Β' Περιόδου* (1894—1933), ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 40 τόμους ὑπάρχουν οἱ 39 (διότι ὁ τοῦ 1918 ἔχει ἐξαντληθῆ). Ἐκ τούτων, οἱ μὲν Τόμοι τῶν ἐτῶν 1894-1928 τιμῶνται ἕκαστος (ἐκ σελίδων 416) ἄρραφος δρ. *80* καὶ ραμμένος δρ. *85*. Οἱ δὲ *Τόμοι τοῦ 1929, 1930, 1931, 1932 καὶ 1933* τιμῶνται ἕκαστος (ἐκ σελίδων 624) ἄρραφος δρ. *110* καὶ ραμμένος δρ. *115*.

Ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἄνω τιμάς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δρχ. *5* ὁ ἄρραφος καὶ δρχ. *15* ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν δρχ. *35* εἴτε ἄρραφος εἴτε ραμμένος.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κανένα ψευδώνυμο δὲν ἐγκρίνεται, οὔτε ἀνανεώνεται, ἂν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τὸ δικαίωμα, δρ. 10.— Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν ἕως τὴν 30 Νοεμβρίου 1934. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α, ἀνήκουν σὲ ἀγόρια καὶ ὅσα ἀπὸ Κ, σὲ κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Κανάρης, ἀ. (ΔΓ). Κομήτης, ἀ. (ΕΓ).

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων: Φλόγα, κ.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Γκρέτχεν* (σοῦ ἔστειλα ὅ,τι ἐζήτησες· στὸ προηγούμενο, νομίζω, σοῦ ἀπήντησα· καὶ τώρα περιμένω τὸ «ἀτέλειωτο»·) *Κερκυραϊκὸ Ἀεράκι* (χαίρω γιὰ ὅλ' αὐτὰ ποὺ μοῦ γράφεις· καλῶς νἀρθῇς τὸ καλοκαίρι, νὰ σὲ γνωρίσω καὶ προσωπικῶς·) *Ἀσσον τοῦ Ἀέρος* (βέβαια, ἂν τὴν ἔκανες λιγώτερο βιαστικά, ἡ ζωγραφιά σου θἄταν πολὺ καλύτερη· πάντως ὁ ἔπαινος τῆς ἄξιζε· ἀλλὰ γιατὶ νἆσαι «πάντα βιαστικός»; πρόσεξε, αὐτὸ εἶναι ἐλάττωμα·) *Κανάρην* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ· θὰ εἶδες τὴν ἔγκριση· γιὰ τὸ πρῶτο δὲν κειράζει, εἶσαι πολὺ δικαιολογημένος· γιὰ τὸ δεύτερο ὅμως ὄχι· κανένας λόγος δὲν ἦταν γιὰ νὰ ἐπρέπεσαι νὰ μοῦ γράψῃς·) *Ἐλάχην* (ἔλαβα τὸ κομμάτι, σοῦ ἔστειλα τὰ δυὸ φύλλα·) *Μαργιολάκι* (μὰ τὸ λέει κι' ἡ παροιμία «τὰ καλὰ κόποις κτῶνται»· χαίρω ποὺ τὰ μαθήματα πηγαίνουν θαυμάσια· λυσόχαρτο ἔστειλα·) *Μιλαίναν Βαβυλοπούλου* (ἡ φωτογραφία ποὺ μοῦ ἔφερε πρὸ καιροῦ ὁ ἀδερφός σου, νὰ τὴ δημοσιεύσω στὴ σειρὰ τῶν «Παιδιῶν ἐκ τοῦ φυσικοῦ», δυστυχῶς δὲν εἶναι κατάλληλη· ξέχασα νὰ σοῦ τὸ πῶ, γιατὶ δὲν ὑπῆρχε καὶ γράμμα νὰ μοῦ τὸ θυμίσῃ· τὴ φωτογραφία ὅμως τὴν ἔχω φυλαγμένη, ἂν θέλῃς νὰ τὴν πάρῃς·) *Διπλωμάτην* (νὰ ἰδοῦμε λοιπὸν τί θὰ βγῇ ἀπ' αὐτὸ τὸ συνέδριο γιὰ τὸν τρόπο τῆς διδασκαλίας· περιμένω γράμμα σου μὲ περισσότερα· γιὰ τὰ κομμάτια σου δὲν θυμοῦμαι· πότε περίπου τὰ ἔστειλες;) *Ναπολέοντα Βοναπάρτην* (ναί, νὰ μοῦ γράψῃς ταχτικά· ἡ τρικυμία ρίχνει τοὺς ναυαγοὺς στὸ νησὶ τοῦ Ρobινσών, ἀλλὰ ξεφυτρώνει ἐκεῖ κι' ὁ Δουλίπ Ρανᾶ· φαντάσου λοιπὸν τί γίνεται·) *Δαμπερὸ Ἀστέρι* (ὄχι βέβαια ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν δημοσιευθεῖ·) *Παλαιὰν Ἑλληνίδα* (ὦ, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ξεσπαθώνῃς γιὰ νὰ μοῦ γράψῃς· ὡστόσο σ' εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὴ φροντίδα·) *Ἀγράμπελην* (βραβεῖον ἔστειλα·) *Κομήτην* κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *5 Μαΐου* θὰ παντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 268ου Διαγωνισμοῦ. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι 12 Ἰουλίου

259. Δεξίγριφος

Ρῆμα χαρᾶς δηλωτικὸ
Μὲ ὅρο γεωγραφικὸ
Ἁπλῶς ἂν συνενώσῃς,
Ἀρχαία πόλη στὸ λεπτὸ
Τοῦ Πόντου θὰ δηλώσῃς.

Σαρλὼ

260. Συλλαβόγριφος

Σύμφωνο μόνο ἂν προστεθῇ
Σ' ἕνα νησὶ ἀπ' τὸ Αἰγαῖο,
Φυτὸ θὰ παρουσιασθῇ
Μὲ φύλλωμα ὡραῖο.

Πειραιωτάκι

261. Ἀναγραμματισμὸς

Τῆς Ἀλβανίας πόλη
Ἂν ἀναγραμματίσουν
Φυτὸ ποὺ τρώγουν ὅλοι
Οἱ λύτες θὰ . . . μυρίσουν.

Φαέθων

262. Παλαιὸν Αἴνιγμα

Τετράποδο μὰ καὶ πουλί,
Διπλῆ τὴ φύση ἔχω·
Οὔτε στὸ σκότος τὸ πολὺ
Μὰ οὔτε στὸ φῶς ἀντέχω.

Κερκυραϊκὸ Ζιζάνιο

263. Γεωγραφικὴ Κλίμαξ

Κ — Α
Κ — — Α
Κ — — — Α
Κ — — — — Α
Κ — — — — — Α
Κ — — — — — — Α
Κ — — — — — — — Α
Κ — — — — — — — — Α

Ἐκ τῶν ἄνω κατὰ σειράν: Νῆσος ἑλληνική, κράτος ἀσιατικόν, νῆσος τῶν Ἀντιλλῶν, νῆσος ἑλληνική, νῆσος ἑλληνική, πόλις ἢ λίμνη, χώρα ἱσπανική, πόλις ἑλληνική.

Ἀσκληπιὸς

264. Κρυπτογραφικὸν

1 2 3 4 5 6 7 8 3 9	=Ἀρχαῖος βασιλεύς
2 5 4 6 7	=Νοσηρὸς τόπος
3 7 9 8 9	=Τὸ ἀντίθετον
4 7 6 8 7	=Πόλις ἑλληνική
5 1 2 7	=Ἀριθμὸς
6 7 8 3 9	=Ἐκ τῶν δώδεκα
7 8 3 4 3 9	=Θεὸς
8 1 1 3 9	=Ζῶον
9 7 6 3 9	=Νῆσος τοῦ Αἰγαίου

Τέλλας Ἄλκης

265—269. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις: *Πάρος, μέλος, ἅπαξ, ἕλος, Ἴκαρος.*

Πρίγκιψ Σερνίν

270. Διπλῆ Ἀνροστιχίς

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν ἀρχαῖον θεόν, τὰ δὲ δεύτερα ἤπειρον:

1, Ἰδιότης τῶν σωμάτων· 2, Ἐπιστέφει τὸ κῦμα· 3, Βασιλεὺς πολὺ πλούσιος· 4, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου· 5, Μέτρον· 6, Ἔμβλημα.

Ἀεὼα Ὑπαρξις

271-275. Ὁμοιόμορφα Φωνηεντόλιπα

1. ΠΡΣ = Εὐρωπαϊκὴ πρωτεύουσα.
2. ΠΡΣ = Ἀρχαῖος βασιλόπαις.
3. ΠΡΣ = Μέρος τοῦ ἄνθους.
4. ΠΡΣ = Γεωγραφικὸς ὅρος,
5. ΠΡΣ = Πτωχός.

Κομήτης

276. Γρῖφος

εν ι λιλιλιλιλι λιλιλι
εν εν ι ι λι λι
ουδ τιφ λι λιλι
εν εν ι ι λι λι
εν ι λι λιλιλι

Τρύπα στὸ Νερὸ

ΛΥΣΕΙΣ
τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλ. 9

86. Ἡρακλῆς (Ἥρα, κλεής).—87. Ὁρασις-δασις.— 88. Βίας-Αἴας.

89. Σ Σ Ν Σ
Ο Ο Ο Ο
Τ Σ Δ Κ
Ε Η Η Υ Ο Α Α Ω
Α Ν Ρ Φ Ν
Ο Ο Ν Ω
Σ Σ Η Ψ

90-94. Διὰ τοῦ Δ: *δέρα, δειλός, Δανία, δάς, ροδῆ.* — 95-97. 1, Κάρυστος· 2, *Ζάκυνθος*· 3, *πάπυρος.* — 98. *Ἢ δε ἡμέρα τοῖς Ἕλλησι μεγάλων κακῶν ἄρξει.* (ἥδε, η μὲ ρα, τίς, ελ εἰς ι, μέγι λον, κακ' ὄναρ ξῖ).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλὰ στοιχεῖα δρ. 6, τὸ ἐλάχιστον τίμημα. Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτὰ ἡ λέξις· μὲ παχεῖα δὲ στοιχεῖα δρ. 1 καὶ μὲ κεφαλαῖα δρ. 1,50. Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 5. Οἱ μὴ συνδρομηταὶ πληρώνουν τὰ διπλά. Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

[ΛΔ'—289]

Ἀποτελέσματα Β'ου Διαγωνισμοῦ Δανάης: Βραβεύω μὲ «Πεζοὺς Δρόμους» Παλαμᾶ: Πλάνο Δοξάρι καὶ Πριγκίπισσα τῶν Δολλαρίων, μὲ «Souvenir» δὲ: Μπρέμ, Ξανθομαλλούσσα, Μυρτίλλη, Φλίτ. Λοιποὺς μυριευχαριστῶ.

[ΛΔ'—290]

Τάσο Δούζη, τετραδιάκι σοῦ ἔλαβα· σ' εὐχαριστῶ πολύ. *Ἀναμπέλλα*

[ΛΔ'—291]

Κοκκινοσκουφίτσα, σοῦ εὔχομαι νὰ τὰ ἑκατοστήσῃς εὐτυχισμένη. *Τσίκουδο*

[ΛΔ'—292]

Κοκκινοσκουφίτσα, νὰ τὰ ἑκατοστήσῃς εὐτυχισμένη. Ὁ Πατρινὸς ἀρχισαλίγκαρος ἔρχεται. *Στέφεν*

[ΛΔ'—293]

Ἀγαπημένη μου *Γλυκειὰ Παρηγοριά*, δέξου μύριες καρδιόβγαλτες εὐχοῦλες *Μελαγχολικὴ Ὀνειροπόλος*

[ΛΔ'—294]

Ἀγαπημένοι μου *Πειραιωτάκι* καὶ *Ἀγράμπελη*, μὲ προλάβατε μὲ τὴν (ΛΔ'—287). Μύριες φορὲς κι' ἐγὼ σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ἄφθαστη εὐτυχία ποὺ μοῦ χαρίσατε: μὲ τὴν ἀγάπη ποὺ μὲ περιβάλλατε, μὲ τὴν περιποίηση ποὺ μοῦ κάνατε, μ' ὅλα, ὅλα. *Δάκρυ Ψυχῆς*

[ΛΔ'—295]

Τρία *Κορτεζίνο, Νίνο, Σφίγξ*, ἀλληλογραφοῦμε; Τί λέτε; Ἀ/σις: (ΛΔ'—227). *Φίγκαρο*

Τύποις ΣΕΡΓΙΑΔΟΥ, Γεωργίου Ἀπέρου 18, Ἀθῆναι